

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΕ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΜΑΪΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 10

ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΥΧΟΜΕΘΑ!

Ἡ ἐνθουσιώδης, ἀνυπόκριτος καὶ ἀκτινοβολοῦσα τὴν ἔμφυτον τοῦ Ἀραβικοῦ λαοῦ εὐγένειαν ὑποδοχὴ, τῆς ὑπερίας ἔτυχον προσφάτως εἰς τὸν Αἰβανὸν οἱ σεπτοὶ Βασιλεῖς ἡμῶν, συνεκίνησαν βαθύτατα τὸν Ἑλληνικὸν λαόν.

Καὶ εἰς τὴν ὠραίαν ἐκεῖ χώραν, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν μας ἐδῶ, μὲ τὴν ἰδίαν ἀπαλότητα πιέουν αἱ αἶραι. Καὶ ὁ Ἥλιος τῆς Μεσογείου, μὲ τὴν ἰδίαν πάμφωτον αἴγλην λούζει τοὺς ἀπαλούς της λόφους καὶ τὰς γονίμους πεδιάδας της.

Καὶ ἂν ἐπὶ τῶν δειράδων καὶ εἰς τὰς κλιτῆς τοῦ ἀστρογείτονος Διβάνου δὲν φέρονται πλέον—πυκναὶ ὡς ἄλλοτε—αἱ ὑψικάρηνοι κέδροι, εἰς τὰ βάρη ὅμως τῶν καρδιῶν τῶν κατοίκων της ζοῦν παλμοὶ καὶ νοσταλγίαι Ἑλληνικαί.

Διότι συνεζήσαμεν ἀδελφικῶς ἐπὶ ἔτη μακρά. Καὶ ὄχι μόνον ἡμεῖς εἶχομεν μεταλαμπαδεύσει ἐκεῖ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' εἶναι ἀντόχημα ἀδελφοί μας καὶ θρῆνοι μας. Καὶ μέσα εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ αἵματός των κυλλίονται, ὡς τόνοι μακρυνῆς μουσικῆς, ὅλοι οἱ ἰριδισμοὶ τῆς Ἱστορίας μας καὶ ὅλα τὰ ἀστραποβολήματα τῶν Βυζαντινῶν μας ἀλουργίδων.

Δι' αὐτό, ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐνεφανίζοντο οἱ Βασιλεῖς μας, τοὺς ὑπεδέχοντο παντοῦ κλαίοντες ἀπὸ χαρᾶν καὶ τοὺς ἐξητωκραύγαζον μὲ στήθη τρικυμιζόμενα ἀπὸ τὴν βαθυτέραν καὶ τὴν ἀγνωτέραν συγκίνησιν.

Καὶ πῶς ὄχι; Ἐπειτα ἀπὸ χιλιετηρίδα καὶ πλέον, πὺν ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει διαρρεύσει,

οἱ Ἑλληνες Βασιλεῖς μας ἦσαν οἱ πρῶτοι Ὁρθόδοξοι Βασιλεῖς, οἱ ὅποιοι ἐπάταν τὰ ἱερὰ χῶματα τῆς Γῆς των. Καὶ ἡ λαμπρὰ καὶ ἐμπνέουσα παρουσία των ἀφύπνιζεν εἰς τὰς ψυχὰς των γλυκυτόμους ἀναμνήσεις καὶ ὄλους τοὺς ὀπτασιασμοὺς τῶν πανευδόξων Βυζαντινῶν μας Ἀυτοκρατόρων, πὺν ὑπῆρξαν οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Ὁ σεβάσμιος Πατριάρχης Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς Ἀλέξανδρος Γ', παλαιὸς τρόφιμος τῆς περιπύστου Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἀπολακτίσας, μὲ νεανικὸν αὐτόχημα ἐνθουσιασμόν, τὸ πολίον του γῆρας καὶ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν του, ἔσπευσε νὰ τελεταρχήσῃ Αὐτὸς κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχὴν των. Καὶ προσεφώνησε κατ' αὐτὴν τοὺς Βασιλεῖς μας εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ τὴν ἰδικὴν μας. Καὶ ὑπῆρξεν ἡ προσλαλιά του, ὄχι ἀπλῶς ὁ ἀντίλαλος τοῦ Παρελθόντος. Ἀλλὰ καὶ ἡ κραυγὴ τοῦ Μέλλοντος. Κραυγὴ προοιωνιζομένη τοὺς αἰσιωτέρους τῶν χρησμῶν διὰ τὰς δύο χώρας μας.

Εἰς ἄλλα; στήλας τῆς Ἐκκλησίας δημοσιεύομεν τὴν προσφώνησιν αὐτὴν. Καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν της ἠσθάνθημεν, ὡς κοῦφα πτίλα, νὰ διαρρέουν οἱ αἰῶνες. Καὶ ἐπληρώθημεν αἰσιοδοξίας, ὅτι ὅσα σδῆποτε καὶ οἰασδῆποτε ἐναλλαγὰς καὶ ἂν παρουσιάσῃ ἡ πάροδος τοῦ χρόνου, τὸ μέλλον τοῦ Κόσμου θὰ κριθῆ ἐκ τοῦ θείου Παρελθόντος καὶ ἐκ τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος τῆς ἀγίας μας Ὁρθοδοξίας.

Ἄς μευδιάσουν, ὅσον θέλουν, οἱ ὀλιγόπι-

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ε'

ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Πατριάρχης Σερβίας

Μακαριώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος

Κύριον Θεόκλητον

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἀγαπητέ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ καὶ συλλειτουργὸν τῆς ἡμετέρας Μετρώτητος, Κύριε Θεό-

στοι. Καὶ ὡς θεωρήσουν τὴν διακήρυξίν μας αὐτὴν χίμαιραν, καὶ ποιήσιν καὶ θεοληψίαν καὶ φλογμὸν πατριωτικὸν ὑπερβάλλοντα, καὶ ὅ,τι ἄλλο βούλονται.

Ἡμεῖς τὴν πιστεύομεν ὡς ἀλήθειαν ἀκαταμάχητον καὶ θεωροῦμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς τὸν κραταιότερον παράγοντα ὄχι μόνον τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς πολιτικῆς ἀναμορφώσεως τοῦ Κόσμου. Καὶ δι' αὐτό, ὑψώνομεν τὴν φωνήν μας εὐθαρσῶς διὰ τὰ ἀκουσθῆ μέγρι περάτων...

*

Θεωροῦμεν διὰ τοῦτο, ὡς ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον γεγονός, ὅτι ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἐορτῶν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τεσσαρακονταετίας ἀπὸ τῆς ἐπανιδρύσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, συνητήθησαν κατ' αὐτὰς εἰς Μόσχαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Εἰς τὰς ἐορτὰς ταύτας συμμετέχει καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

*

Ὡς γνωστόν, τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν εἶχον προκοίνοι ἐξ ὅλων τῶν δογμάτων οἱ πρῶτοι Βασιλεῖς τῶν Ρώσων. Εἶχον διασταλῆ ἀπὸ τὸ θάμβος αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐκπροσώπων των, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἀντίκρουσαν τὴν ἀφθαστον λειτουργικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν κατασκευαστικὴν τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τοῦ Βυζαντίου. Καὶ αὐτὴν ἀπεδέχθησαν καὶ ἀπεμιμήθησαν ἔκτοτε.

Καὶ ἐπὶ μακροῦς αἰῶνας, Ἕλληνες κληρικοὶ καὶ Ἕλληνες λόγιοι ἐγεώργησαν πνευματικῶς τὴν ἄχανῆ των χώραν καὶ ὑπῆρξαν οἱ ἐγκάρδιοι, οἱ ὀλόθερμοι, οἱ ὀλόφυχοι χορηγοὶ τῶν φώτων εἰς τὴν ἁγίαν Ρωσίαν. Οἱ Οἰκουμενικοὶ ἡμῶν Πατριάρχαι ὑπῆρξαν οἱ

κλητε, ἀδελφικῶς περιπτυσσόμενοι τὴν ἡμετέραν Μακαριότητα πάντοτε ἐγκαρδίως προσαγορευόμενοι.

Εὐχαριστοῦμεν Κύριον τὸν Θεὸν διότι καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐδώρησατο ἡμῖν τὸ ἔλεος, ὅπως ἐν πνευματικῇ χαρᾷ δυνηθῶμεν νὰ χαιρετήσωμεν τὴν ἡμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν ἐορτῶν διὰ τοῦ χριστιανικοῦ χαιρετισμοῦ:

Χριστὸς Ἀνέστη!

Χαιρετίζοντες τὴν ἡμετέραν Μακαριότητα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἱκετεύομεν μεθ' ἡμῶν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὃν ὁ Θεὸς ἡγείρειν ἐκ νεκρῶν (Πράξ. 3,15), ἵνα μαλακῆν τὴν

ἀγρυπνοὶ συναντιλήπτορες καὶ παραστάται τῆς κλυδωνιζομένης νέας Ἐκκλησίας των. Ὅχι μόνον, ὅταν ὁ Οὐνιτισμὸς ἐθριάμβευεν κυριολεκτικῶς εἰς ὀλόκληρον τὴν Δυτικὴν Ρωσίαν ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς δυσχειμέρους περιστάσεις τῆς καὶ εἰς τὰς κοσιμωτέρας τῆς ἱστορίας τῆς στιγμῆς. Ὁ Ἕλληνας δὲ Πατριάρχης Ἱερεμίας ἐχειροθέτησε τὸν πρῶτον Πατριάρχη των Ἰώβ...

*

Καὶ βεβαίως δὲν λησμονοῦμεν, ὅτι τὸ πολύτιμον δῶρόν μας, ἀπὸ τὴν νὰ μετουσιωθῆ εἰς τὴν μυστικοπαθῆ Ρωσικὴν ψυχὴν εἰς ἄρωμα ἐγγνωμοσύνης πρὸς τὴν φωτοδοτεῖραν μετεβλήθη—δυστυχῶς συχνότατα—εἰς φάσγανον θανάτου καὶ εἰς ὄργανον ἀγρίου κατὰ τῆς Φυλῆς μας ἀνταγωνισμοῦ.

*

Ἀλλὰ φύσις τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ἀγαθότης. Καὶ τὰ ὕψη. Καὶ τὸ κvanoῦν ἄπειρον. Καὶ ἀγαλλόμεθα εἰλικρινῶς σήμερον διὰ τὴν σημειουμένην ἐκεῖ θρησκευτικὴν ἀνάστησιν. Καὶ μετέχομεν ἐγκαρδίως εἰς τὸν πανηγυρισμὸν τῆς. Εὐχόμεθα δὲ ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὅπως ὁ ἥλιος τοῦ νέου θρησκευτικοῦ ἔαρος διαλύσῃ τοὺς παγετῶνας ἐκεῖ τῶν ψυχῶν. Καὶ ὅπως ἡ Ὁρθόδοξος κοινὴ μας πίστις—μετὰ φωτὸς καὶ χωρὶς τοὺς κῆρας ἰδιοτελεῶν ἐπιδιώξεων—ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ Βορρᾶ νὰ καταστῆ κραταῖος συναθλητὴς διὰ μίαν πραγματικὴν ἐν Χριστῷ εἰρήνην καὶ διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Α'.

Ὁ Μέγας Βασίλειος οὐδαμῶς τῶν συγγραμμάτων του παρέχει ἡμῖν ἕνα ἄριστόν τινα τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἐκ τῶν διαφόρων ἐκφράσεων αὐτοῦ φαίνεται, ὅτι θεωρεῖ ταύτην ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ ὡς τὴν μοναδικὴν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας καὶ οἰκονόμῃ τῆς σωζούσης θείας χάριτος, ἢ ὡς «ἀδελφότητα» καὶ κοινωνίαν συνδεομένην διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμποίας καὶ τῆς αὐτῆς ὁρθοδόξου πίστεως, ἢ ὡς «πολιτείαν ἢ πόλιν τοῦ Θεοῦ», περιλαμβάνουσαν «πᾶσαν τὴν νοητὴν κτίσιν ἀπὸ τῶν ὑπερκοσμίων δυνάμεων μέχρι τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν»¹ ἐν οὐρανοῖς καὶ τῶν πιστευόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον, ἀκολουθῶν τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, τῷ δόντι τὸν ἐπιτυχέστερον χαρακτηρισμὸν καὶ προσδιορισμὸν τῆς οὐσίας τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος τοῦ Χριστοῦ², διδάσκει ὅτι «ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σῶμα ἑαυτοῦ καταδεξάμενος

ὀνομάσαι τὴν πᾶσαν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ τοὺς καθ' ἕνα ἡμῶν ἀλλήλων ἀποδείξαι μέλη, ἔδωκε καὶ ἡμῖν πᾶσι πρὸς πάντας ἔχειν οἰκείως, κατὰ τὴν τῶν μελῶν συμφωνίαν»³. Τοιοῦτοτρόπως οἱ χριστιανοὶ «πάντες ἐν σῶμά ἐσμεν, κεφαλὴν ἔχοντες τὸν Χριστόν», ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα «ἀπεσχισμένοι καὶ διχρημένοι», ἀλλ' ἡνωμένοι καὶ ἔχοντες «ὑποταγὴν πρὸς τὴν κεφαλὴν ἡμῶν, ἣτις ἐστὶν ὁ Χριστός»⁴. «ὅτι γὰρ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας»⁵. Ἐνταῦθα ὁ Μ. Βασίλειος στηρίζει τὴν διδασκαλίαν του περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος μὲ κεφαλὴν τὸν Χριστόν ἐπὶ τῶν συναφῶν χωρίων τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Ἑβραίους 1,22 καὶ 4,15]6 καὶ Κολ. 2,19, ἅτινα παραθέτει. Πολλαχοῦ δὲ τῶν συγγραμμάτων του, καταδικάζων τὰ λυμαινόμενα τὴν ἐνότητα καὶ ἀκεριότητα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας σχίσματα, προτρέπεται «ὑποταγεῖναι τῇ αὐθεντίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἄρτιον γένηται τὸ σῶμα τοῦ

1. Μ. Βασιλείου, Βίε Ψαλμ. 45,4. Migne P.G. 29,421.

2. Ἑβρ. 1,22]3. 4, 15/6. Κολ. 1,18. 24. 2,19. Ρωμ. 12, 4]5.

3. Ἐπιστολὴ 243, 1 «πρὸς Ἴταλοὺς καὶ Γάλλους ἐπισκόπους». Migne P. G. 32,904.

4. Ὅροι κατὰ Πλάτος, ἐρώτ. 7, 2. Migne P. G. 31,929.

5. Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος 5,9. Migne P. G. 32,84.

παρυνθεῖσαν καρδίαν ἡμῶν καὶ ἀνοίξη τὰ ὄμματα, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν (Ματθ. 13,15), διὰ νὰ δυναθῶμεν νὰ ἀκούσωμεν καὶ κατανοήσωμεν τὸ θέλημα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἵνα ῥύσῃται ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ καὶ σώσῃ εἰς τὴν βασιλείαν τὴν ἐπουράνιον (Β' Τιμ. 4,18).

Ἐδόξαμεθα Ὑμῶν καὶ τῇ ὑμετέρᾳ ποίμνῃ πᾶν παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἀγαθὸν καὶ πρόδοον καὶ διατελοῦμεν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ συλλειτουργός.

† Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Βικέντιος

Πρὸ τοῦ Πάσχα 1958
Βελιγράδιον

ΣΤ'

ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΟΥ CANTERBURY

Αὐτοῦ Μακαριότητα

Θεόκλητον

Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Ἑλλάδα.

Μακαριώτατε,

ἀγαπητὴ ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

«Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐδέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐδέτι κυριεύει» (Ρωμ. 6,9).

Τὸ χαρμόσυνον «ἀλληλοῦσία», τὸ ὁποῖον ἀντήχησεν ἐπὶ τῷ Πάσχα πανταχοῦ τῆς Χριστιανουσύνης, ἀπέδειξε τὴν ἐνότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ἐν τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πανηγύρει, ἀγαπητὴ ἀδελφέ, ἀποστέλλομεν ὅμιν τὰς θερμότητας ἐσχάς μας, χαίροντες ἐπὶ τῇ γνώσει ὅτι

μέτοχοι ἐγενόμεθα τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

«Χριστὸς Ἀνέστη» ἀνακηρύττει τὸ μήνυμα τῆς νίκης τοῦ Σωτῆρος κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς πίστεως διὰ τὴν ὁσπισίαν, καὶ διὰ τὴν ἀπελπισίαν ἢ ἐλπίς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ νίκη δι' ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς «συνετάφημεν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Διότι «εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐσόμεθα» (Ρωμ. 6,4).

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμφιβολιῶν καὶ τῆς ἀβεβαιότητος, τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῆς πάλης, ἡ ἀνθρωπότης ἐτι καὶ νῦν ἀνακραυγάζει διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς. Ὡς μέλη τοῦ Χριστοῦ, Ὁδῆτος τῆς δωρεᾶς τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐτι μετέχομεν, εἶναι ἐπιβεβλημένον εἰς ἡμᾶς ἵνα ἐπιμαρτυρήσωμεν, ὅτι ἡ λύτρωσις ἐκερδήθη, καὶ ὅτι μόνον «ἐν Χριστῷ» εὐρίσκομεν τὴν ἐλπίδα ἡμῶν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ δι' ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Ὑμῶν προσεύχομαι, ἵνα ἐν τῇ ἐλπίδι καὶ τῇ χαρᾷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου πλουσίως μετέχητε.

Εὐκρινῆς καὶ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

Geoffrey

Ἀρχιεπίσκοπος Canterbury, Πριμᾶτος πάσης Ἀγγλίας
καὶ Μητροπολίτης

Λάμπρο Πάλας, Πάσχα 1958.

Χριστού, πᾶσι τοῖς μέλεσιν εἰς ὁλοκληρίαν ἐπανελθόν»⁶. Ἀναπτύσσω δὲ περαιτέρω τὴν διδασκαλίαν του περὶ τῶν χριστιανῶν ὡς μελῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ταύτης ὡς σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν Α' Κορ. 12,21 καὶ 26, προσθέτει: «Πάντες ἀλλήλων ἐσμέν μέλη, ἔχοντες χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα... Ἀλλὰ πάντα μὲν ὁμοῦ συμπληροῦ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ Πνεύματος... Καὶ ὡς μέρη δὲ ἐν ὄλῳ οἱ καθ' ἓνα ἐσμέν ἐν τῷ Πνεύματι· ὅτι οἱ πάντες ἐν ἐνὶ σώματι εἰς ἓν Πνεῦμα ἐβπτίσθημεν»⁷. Οὕτως ἀρξά «ἡ Ἐκκλησία σῶμά ἐστι τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας... μέλη δὲ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ οἱ καθ' ἓνα τῶν πεπιστευκότων ἐσμέν»⁸. Ἀλαχοῦ πάλιν στρέφει τὸ βλέμμα του ὀπίσω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν, ὅτε ἦσαν πάντες οἱ χριστιανοὶ καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ ἐρριζωμέναι τῇ πίστει, ἠνωμέναι τῇ ἀγάπῃ, ὡς περ ἐν ἐνὶ σώματι μιᾶς συμποίας διαφόρων μελῶν ὑπαρχούσης... τότε χριστιανοὶ μὲν πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην ἤγομεν, εἰρήνην ἐκείνην, ἣν ὁ Κύριος ἡμῖν κατέλιπεν»⁹, ἐνῶ μετὰ ταῦτα διεσπάσθη ἡ ἐνότης καὶ ἐφυγαδεύθη ἡ εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας λόγῳ τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ τῶν ἄλλων αἰρέσεων. Πρὸς τούτοις διδάσκει, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ κύριος καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ποιμὴν τῆς Ἐκκλησίας¹⁰.

Κατὰ ταῦτα, μέλη τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἶναι πάντες οἱ κατὰ πάντας τοὺς χρόνους πιστεύσαντες καὶ πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος εἰσεληθόντες καὶ πολιτογραφηθέντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, τῶν μὲν ἂπ' αἰῶνων κεκοιμημένων μετὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγίων πάντων ἀποτελούντων τὸ οὐράνιον τμήμα τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὴν οὕτω λεγομένην «θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν», τῶν δὲ ζώντων συγκροτούντων τὸ ἐπίγειον τμήμα αὐτῆς ἢ τὴν οὕτω λεγομένην «στρατευομένην Ἐκκλησίαν». Καίτοι δὲ ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία περιλαμβάνει εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀγαθοῦς καὶ ἀμαρτωλοῦς ἢ καλὸν σίτον καὶ ζιζάνια, ὅμως μόνον οἱ πιστεύοντες καὶ ἐσεβεῖς καὶ ἀγαθοὶ ἐγγράφονται ἀσφαλῶς ὡς μέλη ἡγιασμένα καὶ σεσωσμένα ἰδιαίτατα τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας· «οὐ γὰρ ἐγγράφεται ἀσεβοῦς ὄνομα ἐν βίβλῳ ζώντων, οὐδὲ ἀριθμεῖται μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων τῶν ἀριθμουμένων ἐν οὐρανοῖς, ἀλλὰ τῇ γῆ αὐτῶν ἐναπομένει τὰ ὀνόματα»¹¹. Ὡστε ἐκ τοῦ ἐπίγειου τμήματος μετεγγράφονται, οὕτως εἰπεῖν, καὶ μεταφυτεύονται εἰ ἐκλεκτοὶ καὶ ἅγιοι εἰς

τὸ οὐράνιον τμήμα τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ ὁποίῳ «μυριάδες Ἀγγέλων καὶ πανήγυρις ἁγίων». «Διὰ τοῦτο οἱ πεφυτευμένοι ἐνταῦθα ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἣτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, ἐκεῖ ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν»¹². Πάντες οὗτοι ἀποτελοῦσι τὴν ἐνιαίαν «πολιτείαν» ἢ «πόλιν τοῦ Θεοῦ, ἣτοι τὴν Ἐκκλησίαν τῶν τῷ πολιτεύματι ἐχόντων ἐν οὐρανοῖς· ἢ πᾶσαν τὴν νοητὴν κτίσιν ἀπὸ τῶν ὑπερκοσμίων δυνάμεων μέχρι τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν πόλιν χρῆ νοεῖν, εὐφραινομένην ὑπὸ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ὅρίζονται γὰρ τινες πόλιν εἶναι σύστημα ἰδρυμένον, κατὰ νόμον διοικούμενον. Ἐφαρμόζει δὲ καὶ τῇ ἀνω Ἱερουσαλὴμ, τῇ ἐπουρανίῳ πόλει, ὁ ἀποδοθεὶς ὄρος τῆς πόλεως. Σύστημα γὰρ κακεῖ τῶν πρωτοτόκων, τῶν ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς, καὶ ἰδρυμένον τοῦτο διὰ τὸ ἀμετακίνητον τῆς διαγωγῆς τῶν ἁγίων καὶ κατὰ νόμον τὸν οὐράνιον διοικούμενον. Τὴν τοίνυν διάταξιν ἐκείνης τῆς πολιτείας καὶ πᾶσαν τὴν διακόσμησιν καταμαθεῖν οὐδεμιᾶς ἐστὶν ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐκεῖνα γὰρ ἐστὶν, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, οὔτε οὖς ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν· πλὴν ὅτι μυριάδες Ἀγγέλων ἐκεῖ καὶ πανήγυρις ἁγίων καὶ Ἐκκλησία πρωτοτόκων ἀπογεγραμμένων ἐν οὐρανοῖς. Περὶ ἐκείνης φησὶν ὁ Δαυὶδ: «δεδοξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ»¹³.

Ἄλλ' οὕτω πως νοουμένη ἡ Ἐκκλησία παρίσταται ὡς μία κοινωνία ἁγίων, ἐπὶ τε τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς ὄντων, ἁγιασθέντων καὶ λυτρωθέντων διὰ τῆς σωτηρίου χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Πάντες οὗτοι εἶναι μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ὅλα τὰ μέλη εὐρίσκονται ἐν μυστικῇ καὶ ὑπερφυσικῇ κοινωνίᾳ πρὸς ἀλλήλα καὶ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ σώματος, ἣτοι τὸν Χριστὸν. Ἀπαντες δὲ οἱ συγκροτοῦντες τὴν κοινωνίαν τῶν ἁγίων τελοῦσιν ὑπὸ τὴν «ἐπιρροήν» τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ. «Τῆς χάριτος ἄνωθεν ἐξ οὐρανοῦ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἐκχεομένης, εἰκότως μεταλαμβάνουσι τῆς ἀσωμάτου καὶ πνευματικῆς χορηγίας αἱ τῶν ἁγίων ψυχαί... ὡς περ ἡ δρόσος ἢ ἐπὶ τὸ Ἄερμῶν κατιοῦσα ὄρος... οὕτως ἡ νοητὴ δρόσος ἀοράτως κατιοῦσα ἐπὶ τὰ ὄρη Σιών, ἐνθα ἡ συνέλευσις τῶν πανταχόθεν πιστῶν γίνεται, τὴν ἀνάλογον ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν περιποιεῖ ὀφέλειαν»¹⁴. Ὡστε πάντες οἱ πιστοί, ὡς καὶ «οἱ ἁγιοὶ σῶμά εἰσι Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους· καὶ ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοὺς μὲν ὀφθαλμούς, τοὺς δὲ γλῶσσας, ἑτέρους τὸν τῶν χειρῶν καὶ ἄλλους τὸν τῶν ποδῶν ἐπέχοντας λόγον»¹⁵. Ἐννοεῖται ὅτι οἰονδήποτε λόγον καὶ τόπον κἂν ἐπέχωσιν οἱ πιστοὶ, ἀκόμη κἂν «κεφαλὴν ἑαυτοῦς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας λογίζωνται, οὐ δύναται ἢ κεφαλὴ εἰπεῖν τοῖς ποσὶ, χρεῖαν ὁμῶν οὐκ ἔχω· εἴτε καὶ ἐν ἄλλῃ τάξει τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελῶν ἑαυτοῦς τάσσετε, οὐ δύνασθε λέγειν τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ σώματι κατατεταγμένοις ἡμῖν τὸ

6. Ἐπιστολὴ 92,2 «πρὸς Ἰταλοὺς καὶ Γάλλους». Migne P. G. 32,484.

7. Περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος 26,61. Migne P. G. 32,181.

8. Εἰς Φαλμ. 34,5. Migne P. G. 29,397.

9. Ἐπιστολὴ 164,1 «Ἀσכולίῳ ἐπισκόπῳ Θεσσαλονίκης». Migne P.G. 32,636.

10. Περὶ κρίματος Θεοῦ. Migne P.G. 31,656 ἐξ. Εἰς Μάρτυρα μάρτυρα ἑμιλ. 23,3-4. Migne P.G. 31,592 ἐξ. Περὶ πίστεως 1. Migne P.G. 31,680.

11. Εἰς Φαλμ. 48,7. Migne P. G. 29,448.

12. Εἰς Φαλμ. 28,3. Migne P. G. 29,288.

13. Εἰς Φαλμ. 45,4. Migne P. G. 29,421|4.

14. Εἰς Φαλμ. 132 (15). Migne P. G. 30,116.

15. Εἰς Φαλμ. 33,11. Migne P. G. 29,376.

ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΗΛΥΤΙΣΜΟΥ

Ἰπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονυσίου ἐκοινοποιήθη πρὸς τοὺς κ. κ. Προέδρους καὶ Εἰσαγγελεῖς Πρωτοδικῶν Ἐδέσσης καὶ Βερροίας ἢ κάτωθι ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ :

Πρὸς

Τοὺς κ.κ. Προέδρους καὶ Εἰσαγγελεῖς Πρωτοδικῶν Ἐδέσσης καὶ Βερροίας

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ κοινοποιήσωμεν κατωτέρω ἐν ἀντιγράφῳ τὴν ἐπ' ἀριθμ. 309 π. ἔ. ἀπόφασιν τοῦ Α. Π. δι' ἧς ἀνῆρέθη ὁμοία τοιαύτη Ἐφετείου, γενομένης ἀποδεκτικῆς τῆς ἀπόφσεως ὅτι ὁ προσηλυτισμὸς διενεργεῖται καὶ δι' ἀπλῆς εἰσέτι ἀποστολῆς δωρεὰν ἐντύπου, λαμβάνει δὲ χώραν καὶ εἰς ἣν περιπτώσιν τὸ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται τὸ ἐντυπον πρόσωπον κέκτηται τὴν ιδιότητα τοῦ Κληρικῶ. Ἐνέχει οὕτως

ὄλως ἰδιαιτέραν σημασίαν τὸ γεγονός ὅτι ὁ Α. Π. ἐμμένει ἐπὶ τῆς διὰ τῆς προηγουμένης ἐπ' ἀριθμ. 59/1956 ἀποφάσεώς του διατυπωθείσης ἀπόφσεως, ἀντίθετος πρὸς τὴν ὁποίαν ὑπῆρξεν ἡ ἀναιρεθεῖσα ὡς ἂν ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου. Καὶ διὰ τῶν δύο τούτων ἀποφάσεων ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἰσχύουσα ἐξ ἄλλου ἀπὸ ἐτῶν ἐν τῇ Νομολογίᾳ καὶ τῇ Ἐπιστήμῃ ἀποφῆς, ὅτι εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Ἀν. Νόμου 1363/1938, ὡς τοῦτο ἰσχύει ἀντικατασταθὲν ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 1372/39, ἀναφέρεται ἐνδεικτικῶς εἰς τὰ μέσα, δι' ὧν πραγματοποιεῖται ὁ προσηλυτισμὸς.

Ἐνῶ δὲ ὀρθότατα ὁ Α. Π. δίδει τὴν πρέπουσαν εὐρύτητα εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀδικήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ, ὁρισμένα κατώτερα τούτου Δικαστήρια, κηδόμενα προφανῶς τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρουμένου δικαίωματος τῆς ἀνεξίτητης ἀνεξίτητης, παραμερίζουν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ τοῦ Α. Ν.

χρεῖαν ὁμῶν οὐκ ἔχομεν· αἱ τε γὰρ χεῖρες ἀλλήλων δέονται καὶ οἱ πόδες ἀλλήλους στηρίζουσι καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῇ συμφωνίᾳ τὸ ἐναργὲς τῆς καταλήψεως ἔχουσιν. Ἡμεῖς μὲν γὰρ ὁμολογοῦμεν τὸ ἐαυτῶν ἀσθενὲς καὶ ἐπιζητοῦμεν τὴν σύμπνοιαν ὁμῶν· οἶδαμεν γὰρ ὅτι κἂν μὴ παρήτε τῷ σώματι, τῇ διὰ τῶν εὐχῶν βοήθειᾳ μέγα παρέξετε ἡμῖν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις καιροῖς ὄφελος»¹⁶. «ὅτι δεῖ προσεῦχεσθαι ὑπὲρ ἀλλήλων»¹⁷. Πράγματι δὲ τὰ μέλη τῆς τε στρατευομένης ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θριαμβουούσης ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίας προσεύχονται ὑπὲρ ἀλλήλων, τῶν μὲν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς δεομένων καὶ προσευδόντων πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῶν ζώντων ἀδελφῶν τῶν, τούτων δὲ ἐξαιτουμένων τὰς δεήσεις καὶ τὰς προσεθείας ἐκείνων πρὸς τὸν πανάγαθον καὶ πανοικτίρμονα Θεόν, καὶ τιμώντων αὐτοὺς δι' ἀφιέρωσης ναῶν καὶ τελέσεως ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἃς «ἐπὶ τὸ σεμνότερον δι' ἔτους ἀγειν ἐπὶ τοῖς μάρτυσιν ἔθος ἐστὶν ἡμῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ»¹⁸.

Ἰδία τὰ μέλη τῆς στρατευομένης ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησίας, καλούμενα καὶ «υἱοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἢ υἱοὶ τῆς Χριστοῦ νύμφης»¹⁹, μένουσιν ἐν τῇ ἀμπέλῳ, ἥτις εἶναι ὁ Χριστός, «ὡς κλήματα Χριστοῦ ἐν αὐτῷ ἐρριζωμένα καὶ ἐν αὐτῷ καρποφοροῦντα»²⁰. Τοὺς πιστοὺς «αὐτοὺς ὁ ἄγων ὁ Κύριός ἐστι καὶ ὁ κατατάσων ἕκαστον ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἰδίαν ἀξίαν»²¹. «Ἐχει γὰρ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζώντος, θηρευτάς, ὀδοιπόρους,

ἀρχιτέκτονας, οἰκοδόμους, γεωργούς, ποιμένας, ἀθλητάς, στρατιώτας. Ἐκαστος γὰρ ἡμῶν τῶν μαθητευομένων τῷ λόγῳ μίᾳς τινοῦ πράξεώς ἐστὶν ὑπηρέτης, τῶν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον διατεταγμένων ἡμῖν. Ἐν γὰρ τῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ, τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ, οὐ μόνον σκευὴ ἐστὶ παντοδαπά, χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα, ἀλλὰ καὶ τέχνηαι παντοῖαι»²². Διότι ἀναμφιδόλως εἰς τοὺς πιστοὺς τὰ διάφορα χαρίσματα διανεμόνται κατὰ διάφορον τρόπον καὶ εἰς διάφορον βαθμὸν. Καὶ ἐπομένως «τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος διαφόρων ὑπαρχόντων, καὶ οὕτως ἐνδὸς δυναμένου τὰ πάντα ὑποδέξασθαι, οὕτως πάντων τὸ αὐτό, δεῖ σωφρόνως καὶ εὐχαρίστως ἕκαστον ἐμμένειν τῷ δεδομένῳ, καὶ συμφωνεῖν ἀλλήλοις τοὺς πάντας ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ, ὡς περ μέλη ἐν σώματι· ὥστε τὸν ὑποβεθηκότα ἐν τοῖς χαρίσμασι συγκρίσει τοῦ ὑπερέχοντος αὐτῷ μὴ ἀπογινώσκειν, μήτε μὴ τὸν μείζονα καταφρονεῖν τοῦ ἐλάττονος»²³. Τοιοῦτοτρόπως πάντας τοὺς πιστεύοντας ἐκτρέφει πνευματικῶς ἡ Ἐκκλησία, καταρτίζουσα εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ποδηγετοῦσα πρὸς τὸ ἀγαθόν, καὶ «εἰς τὴν δεξιᾶν χώραν τοῦ Χριστοῦ λαμβάνει τοὺς ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς γνωριζομένους, διακρίνουσα ἀπὸ τῶν φαύλων, ὡς περ ὁ ποιμὴν διακρίνει τοὺς ἀρνὰς ἀπὸ τῶν ἐρίφων. Καὶ παρίσταται ἡ βασιλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος ἐν ἱματισμῷ διαχύρῳ, τ. ἔ. ἐν δόγμασι νοεροῖς καθυφασμένοις καὶ πεποικιλμένοις, σοβαρῶς ἑαυτὴν καὶ ἱεροπρεπῶς κατακομοῦσα»²⁴.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

16. Ἐπιστολὴ 203,3 «τοῖς παραλιώταις ἐπισκόποις». Migne P. G. 32,741.

17. Ἡθικά, ὄρος 56,5. Migne P. G. 31,785.

18. Ἐπιστολὴ 176 «Ἀμφιλοχίῳ ἐπισκόπῳ Ἰκονίου». Migne P. G. 32,653.

19. Εἰς Ψαλμ. 44,12. Migne P. G. 29,413.

20. Ἡθικά, ὄρος 80,3. Migne P. G. 31,861.

21. Εἰς Ἡσαΐαν 13,258. Migne P. G. 30,572.

22. Ὁμιλία εἰς τὸ «Πρόσχε σεαυτῷ» 4. Migne P. G. 31,205.

23. Ἡθικά, ὄρος 60. Migne P. G. 31,793.

24. Εἰς Ψαλμ. 44,9-10. Migne P. G. 29,408. Πρβλ. καὶ Εἰς Ἡσαΐαν 1,58. Migne P. G. 30,221.

1363/1938 ἀναφερόμενα στοιχεῖα, προκειμένου νὰ ἀπαλλάξωσι προσηλυτίζοντας εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας ἑτεροδόξους ἢ αἰρετικούς. Συγκεκριμένως παραμερίζουν τὸ στοιχεῖον τῆς ἀπάτης καὶ ἀξιούν τὴν ὑπαρξίν τετελεσμένου ἀδικήματος διὰ τὸν κολασμὸν τῆς πράξεως, ἐνῶ ὁ Νομοθέτης προβλέπει τὴν ἰδίαν ποινὴν καὶ διὰ τοὺς ἀποπειρωμένους ταύτας.

Ἐσχάτως ἰδίᾳ οἱ χιλιασταὶ (μάρτυρες Ἰεχωβά), στερούμενοι κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον καὶ τὴν Νομολογίαν τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων τῆς ιδιότητος τοῦ Χριστιανοῦ, ἐυδίδονται μετὰ ζήλου εἰς τὴν διάθεσιν ἐντόπων προσηλυτιστικοῦ περιεχομένου ἀντιεὐτελεστάτου τιμήματος (1 δραχμῆς), μὲ τὸν ἀπατηλὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι εἶναι χριστιανικά. Ἡ ὑπαρξὶς κατὰ ταῦτα ἀδικήματος προσηλυτισμοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἐφ' ὅσον ἐνυπάρχει τὸ κριώτερον συστατικὸν τοῦτο στοιχεῖον, ἡ ἀπάτη.

Ἀπευθυνόμενοι πρὸς ὑμᾶς δὲν ζητοῦμεν ἰδιαιτέραν τινα εὐνοίαν διὰ τὴν ἐπικρατούσαν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, καίτοι αὕτη ἀντιπαλαίει πρὸς τὰς ἀρπακτικὰς ὁρέξεις ἑτεροδόξων καὶ αἰρετικῶν διαθετότων πλοῦσια τὰ ὑλικά μέσα πρὸς πραγμάτωσιν τῶν σκοπῶν των. Ζητοῦμεν ἀπλῶς ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικῆς Δικαστῆς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὰς καταστρεπτικὰς διὰ τὸ ἔθνος συνεπειὰς τοῦ προσηλυτισμοῦ. Διότι εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένη ἡ ἀντίληψις ὅτι ἡ δίωξις τοῦ προσηλυτισμοῦ ἐνδιαφέρει μόνον τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐνδιαφέρει πρωτίστως τὸ ἔθνος ἐφ' ὅσον οὕτω διασπᾶται ἡ τόσον πολότιμος δι' αὐτὸ ἐνότης, τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς ἐνόητα ἀνευρίσκει μὲσω τῆς Ὁρθοδόξου Θρησκείας. Ἡ ἀνεξιθρησκεία ἀποτελεῖ βεβαίως δόγμα διὰ τὸν Ἑλληνα χριστιανόν. Ἀπαλλαγὴ ὁμως τῶν ἐνόχων εἰς περιπτώσεις ὡς αἱ ἀνωτέρω καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπατηλῆς διαθέσεως ἀντὶ εὐτελοῦς τιμήματος ἐντόπων ἀντιστρέφει τοὺς ὄρους καὶ καταργεῖ τὴν ἀνεξιθρησκείαν εἰς βάρος ταύτης τῆς ἐπικρατούσης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι οἱ Ἑλληνες νομοθετοῦν ἐθέσπισαν μὲν τὸ δόγμα τῆς ἀνεξιθρησκείας, ὑπὸ τὸν ὄρον ὁμοῦ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Δὲν ζητοῦμεν συνεπῶς ἰδιαιτέραν εὐνοίαν καὶ μεταχείρισιν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ζητοῦμεν ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικῆς δικαστῆς νὰ ἐφαρμόσουν τοὺς κειμένους νόμους καὶ νὰ ἐμβαθύνουν τόσον εἰς τὰ αἴτια, ὅσον καὶ εἰς τὰς συνεπειὰς τῶν πράξεων προσηλυτισμοῦ.

Διάπυρος Εὐχέτης πρὸς Κύριον

† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος

Κοινῆται

κ. Εἰσαγγελέα Ἐφετῶν

Θεσφονίας

Ἀριθμ. 309/1957

Προεδρεύων ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Κ. Κανκάς

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Θ. Σταυρόπουλος

«Προσηλυτισμὸς (ἄρθρον 4 ἀν. ν. 1363/38) δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ δι' οἰουδήποτε ἄλλου μέσου ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων.

Δὲν ἀντίκειται ἢ ἐν λόγω διάταξις εἰς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Συντάγματος. Ἐσφαλμένως συνεπῶς ἢ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἠρμήνευσε τὴν διάταξιν ταύτην καὶ ἠθώωσε τὸν κατηγορούμενον, δεχθεῖσα ὅτι ἡ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη ἐνέργεια δὲν ἐγένετο διὰ τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 4 Α. Ν. 1363 μνημονομένων μέσων καὶ ἀναιρετέα διὰ τὸν λόγον τοῦτον.

1. - Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 4 Α. Ν. 1363/38 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 2 Α. Ν. 1672/39, καθ' ἣν..., (παρατίθεται ἡ διάταξις αὐτολεξεί) σαφῶς προκύπτει, ὅτι ὡς ἀξιόποιος προσηλυτισμὸς θεσπίζεται πᾶσα προσπάθεια ἄμεσος ἢ ἔμμεσος πρὸς διείσδυσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἐπὶ σκοπῷ μεταβολῆς τοῦ περιεχομένου αὐτῆς γενομένη διὰ παντός τρόπου ἢ μέσου, ἐξ ὧν ἐνδεικτικῶς καὶ οὐχὶ περιοριστικῶς ἀναφέρονται ἐν τῷ νόμῳ, ἡ γενομένη διὰ παροχῶν, ὑποσχέσεως παροχῶν ἢ διὰ μέσων ἀπατηλῶν κλπ. εἰς τὸν ὅρον ὥστε νὰ στοιχειοθετῆται τὸ ἀδικήμα καὶ ὁσάκις ἢ προσπάθεια πρὸς διείσδυσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἑτεροδόξου ἐπὶ σκοπῷ μεταβολῆς τῆς θρησκευτικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως γίνεται διὰ τινος μέσου ἢ τρόπου μὴ ὑπαγορευομένου εὐθέως εἰς τινα τῶν ἐνδεικτικῶς μόνον ἀναφερομένων ἐν τῇ ἄνω διατάξει περιπτώσεων. Ὁ τοιοῦτος καθορισμὸς τῶν στοιχείων τοῦ ποινικοῦ ἀδικήματος οὐδαμῶς ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Συντάγματος ἀφοῦ, διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 2 παρ. 1 Α. Ν. 1672/1939 τίθεται σαφῶς πάντα τὰ στοιχεῖα τὰ συνιστῶντα τὸ ἀδικήμα καὶ ἀπλῶς προστίθενται ἐνδεικτικαί τινες περιπτώσεις τοῦ τρόπου τελέσεως αὐτοῦ, καὶ ἄτινα στοιχεῖα εἶναι ἢ διείσδυσις δι' οἰουδήποτε τρόπου εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ καθ' ὃ τὸ ἀδικήμα ἑτεροδόξου ἐπὶ σκοπῷ μεταβολῆς τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, οὐδ' εἰς ἄλλην τινα συνταγματικὴν διάταξιν.

2. - Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως προκύπτει, τὸ ἐκδὸν ταύτην δικαστήριον ἔκρινεν ἀπαλακτέους τοὺς κατηγορουμένους ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ἢ δι' ἀνηθικῶν καὶ ἀπατηλῶν μέσων ἢ δι' ἐκμεταλλεύσεως τῆς πνευματικῆς ἀδυναμίας, κομφότητος ἢ ἀπειρίας τῶν καθ' ὧν ὁ προσηλυτισμὸς προσπάθεια τῶν κατηγορουμένων διείσδυσε εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἐκείνων συνείδησιν, ἀποφανθὲν συγχρόνως ὅτι μόνον ὁ διὰ τῶν ἐν τῇ ἀνωτέρω διατάξει ἐνδεικτικῶς, ὡς εἰρηται, ἀναφερομένων μέσων ἐνεργούμενος προσηλυτισμὸς εἶναι ἀξιόποιος οὐχὶ ἐπομένως δι' οἰουδήποτε ἄλλου τρόπου, δι' ὃ καταβάλλεται προσπάθεια διείσδυσε εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν ἑτεροδόξων ἐπὶ τῷ ρηθέντι σκοπῷ. Ὅθεν ταῦτα δεξάμενον τὸ Ἐφετεῖον καὶ μὴ ἐρευνῆσαν περαιτέρω ἐὰν διὰ τοῦ παρ' αὐτοῦ ἀνελέγκτως γενομένου δεκτοῦ τρόπου ἐνεργείας τῶν κατηγορουμένων ἀπεδεικνύετο ὄντως προσπάθεια αὐτῶν πρὸς διείσδυσιν εἰς τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τῶν πρὸς οὓς ἀπεστέλλοντο τὰ ἐντυπα ἐπὶ σκοπῷ τῆς μεταβολῆς τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, ἐσφαλμένως ἠρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὴν διαληφθεῖσαν ποινικὴν διάταξιν καὶ ἀναιρε-

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ (*)

Β'. ΜΕΡΟΣ ΕΙΔΙΚΟΝ

α) Ἀρχαῖαι σχέσεις τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον.

Ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία ἐδέχθη τὸν Χριστιανισμόν διὰ τοῦ Ἁγίου Φρουμεντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀλεξανδρεῖας Μ. Ἀθανάσιος ἔστειλεν εἰς Αἰθιοπίαν ὡς πρῶτον ἐπίσκοπον Ἀξώμης. Διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Φρουμεντίου ἀρξάμενης ὀργανώσεως τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστιανισμὸς κατέστη ἐπίσημος θρησκεία τοῦ Κράτους. Εἴτε μὴ ἔχουσα ἔτι τὴν πνευματικὴν ὀριμότητα, εἴτε καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας, ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία προέκρινε νὰ προσλαμβάνῃ τοὺς διὰ τὸν Ἁγίου Φρουμεντίου ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας. Ἡ πρόσληψις τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας ἐξ Αἰγύπτου ἀπέβη παράδοσις ἐν Αἰθιοπία.

Ἡ παράδοσις αὕτη καὶ ἡ κοινότης τῆς πίστεως ἐδημιούργησαν δεσμοὺς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ πέραν τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἀξώμη καὶ ΚΠολις συνεδέθησαν. Τὰ κοινὰ πολιτικὰ συμφέροντα τῶν αὐτοκρατοριῶν Βυζαντινῆς καὶ Αἰθιοπικῆς κατέστησαν τοὺς δεσμοὺς τῶν στενωτέρους. Μεταξὺ Αἰθιοπίας καὶ Βυζαντίου ὑπῆρξεν εἶδος πολιτικῆς καὶ στρατιωτικῆς συμμαχίας ἀμφότερα τὰ κράτη κοινὸν εἶχον ἀντίπαλον, τὸ Περσικὸν Κράτος. Ἡ κατ' αὐτοῦ πάλη τῶν δύο τούτων χριστιανικῶν αὐτοκρατοριῶν εἶχε διπλοῦν μέτωπον, τὸ μὲν ἐν Μ. Ἀνατολῇ, ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, τὸ δὲ ἐν Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, τῆς σημερινῆς Ἰεμένης, ὅπου οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰθιοπίας καὶ ὡς προστάται τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνεγράψαν λαμπρὰς σελίδας στρατιωτικῆς δόξης, ὧν ἀπῆχθη εἶναι καὶ τὸ ἐν τῷ μνηολογίῳ περὶ τοῦ Ἀρέθα καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐν Ἀραβία μαρτυρησάντων.

(*) Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 197.

τέαν κατέστησε τὴν ἀπόφασίν του κατὰ τὸν βᾶσιμον περὶ τούτου λόγον ἀναιρέσεως τοῦ παρ' Ἐφέταις Θεσσαλονίκης Εἰσαγγελέως καὶ τὸ ἄρθρον 510 παρ. 3 Ε.Κ.Π. Δικονομίας.

3. - Ἐπειδὴ ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως λόγω ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς καὶ ἐρμηνείας ἐξ ἑλλείψεως ἐν αὐτῇ ὄρων τοῦ ἀξιοποιῶν τῆς πράξεως περὶ ὧν καίπερ περιεχομένων ἐν τῷ κλητηρίῳ θεσπίσματος, παρέλειψε ν' ἀποφανθῇ τὸ δικαστήριον, δέον συμφῶνως τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 518 παρ. 2 Κ.Π.Δ. νὰ παραπεμφθῇ ἢ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν κατ' ἄρθρον 519 Κ.Π.Δ.

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
Ἐν Ἐδέσῃ τῆ 26 - 4 - 58

† Ὁ Ἐδέσης καὶ Πέλλης Διονύσιος

Ἄλλ' αἰ ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πεδίου σχέσεις ὄχι μόνον στεναῖ, ἀλλὰ καὶ εὐεργετικαὶ ὑπῆρξαν εἰς τοὺς Αἰθιοπίας. Λόγω τῶν ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει δεσμῶν ἐνωρὶς παρεχωρήθησαν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις εἰς τὴν Αἰθιοπίαν δικαιώματα. Εἰς ταῦτα ἀνάγονται ὅσα διεσώθησαν μέχρι σήμερον ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐπὶ τῶν ἁγίων προσκυνημάτων κτητορικὰ δικαιώματα τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αὕτη πίστις συνέδεε τὴν Αἰθιοπικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου μέχρι τῆς Ἀραβικῆς κατακτήσεως τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Ἡ Αἰθιοπία ὑπῆρξε τότε καθ' ὅλην τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ὁμόδοξος πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν· εἶχε καὶ τὸν διὰ τοῦ ἐκάστοτε ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀλεξανδρείας εἰς αὐτὴν στελλομένου ἐπισκόπου συνεχῆ ἐκκλησιαστικὸν δεσμόν.

Ἀπὸ τὴν αὐτότητα τῆς πίστεως καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν δεσμόν ἐμπνεόμενος καὶ ἀπὸ τὰς μεταξὺ Ἀξώμης καὶ Βυζαντίου σχέσεις ἐνθαρρυνόμενος ὁ Πατριάρχης Ἱερολύμων Σωφρόνιος, ὅτε ἐσυνθηκολογεῖ πρὸς τὸν Χαλίφην Ὁμαρ Ἴβν ἐλ Χαττάπ, κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἁγίας Πόλεως, ἐν τῇ ὑπογραφῆσιν συνθήκης παραδόσεως, ἰδιάζουσας πρόνοιαν ἔλαβε περὶ τῶν Αἰθιοπῶν. Ἡ πρόνοια αὕτη ὑπῆρξεν οἷα ἡ περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Γεωργίας. Τοῦτο δέ, διότι οἱ Αἰθιοπεῖς εἶχον τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ ἦσαν ὡς οἱ ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις Γεωργιανοὶ ὁμόδοξοι. Ἐντελῶς ὅμως διάφορος καὶ μειονεκτικὴ ὑπῆρξεν ἡ πρόνοια τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου περὶ τῶν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπεσχισμένων χριστιανῶν. Εἰς τοὺς ὁμόδοξους Γεωργιανούς καὶ Αἰθιοπίας κατάρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ὁ ἀνεγνωριστὴς εἰς τοὺς Ροῦμ, τοὺς ὀπαδοῦς του δηλ., δικαίωμα νὰ ἔχουν ἰδιοκτησίαν ἐν τοῖς Ἁγίοις Τόποις, ἐν ᾧ εἰς τοὺς λοιπούς, τοὺς μὴ ὁμόδοξους, ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα μόνον νὰ εἰσέρχονται εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους πρὸς προσκύνησιν.

Διευτηρήθησαν οἱ ἀδελφικοὶ οὗτοι δεσμοὶ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατακτῆσεως τῆς Αἰγύπτου. Δὲν ἐπηρεάσθησαν διόλου ἐκ τῶν ἐν Χαλκηδόνι καὶ μετ' αὐτὴν συζητήσεων περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ¹. Ἐξησθέτισεν ὅμως αὐτὰς ἡ ἐν Μ. Ἀνα-

1. Εἴμεθα ἐκ τῶν αἰσιοδοξούντων περὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν δεσμῶν μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Αἰθιοπικῆς. Ὅτε ἐπεδίδομεν εἰς τοὺς Αἰθιοπίας Ἱεράρχας τὰ ἐγκόλπια, ἅτινα προσέφερον εἰς αὐτοὺς ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τοῦ Αἰθιοπικοῦ Λαοῦ, ἡ προσφώνησις ἡμῶν ἐν τινι σημείῳ περιστράφη περὶ τὴν ἐν τῇ αὐτῇ πίστει, ἀδελφωσύνην τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Αἰθιοπικῆς. «Τῆς ἀδελφωσύνης ταύτης, εἶπομεν, καθήγασαν τὸν θεμέλιον λίθον αἱ τίμιαι χεῖρες τοῦ Ἁγίου Φρουμεντίου. Εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Αἰθιοπίας ἀνεπτύχθη τὸ δένδρον τοῦτο. Βραδύτερον ὅμως ἐπνευσαν ἄνεμοι· ὑπῆρξαν λίαν σφοδροί· ἔσπασαν τὸ δένδρον τοῦτο ἀπὸ τὸν κορμὸν. Τὸ δένδρον ἔπεσε· δὲν ἐξηράνθη ὅμως. Τὸ εἶχον φυτεύσει χεῖρες

τοῦ μπουσουλμανικῆ ἐπικράτησις. Μεταξὺ τῆς Αἰθιοπίας καὶ τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μεσογειακοῦ κόσμου παρενεβλήθη ὁ Ἰσλαμισμός. Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἔχη τοῦτο ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Αἰθιοπία ἀπεμονώθη διεκτόπησεν οἱ μεταξὺ τῶν δύο Αὐτοκρατοριῶν Αἰθιοπίας καὶ ΚΠόλεως δεσμοί. Οἱ ὀρθόδοξοι (Μελχίται) τῆς Αἰγύπτου, ὡς ὀμόδοξοι πρὸς τοὺς ἐν ΚΠόλει Βασιλεῖς, ἐθεωροῦντο ὑποπτοὶ εἰς τοὺς κρατοῦντας λόγῳ τῆς διαρκοῦς ἐμπολέμου καταστάσεως μεταξὺ Ἀράβων καὶ Βυζαντινῶν. Ἐξ ἐναντίας δὲ πάντες οἱ Ἰακωβίται καὶ δὴ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Κόπται, καὶ ὡς ὑποβοηθήσαντες εἰς τὴν κατάλυσιν τῆς ἐκεῖ Βυζαντινῆς κυριαρχίας, ἀπέλαυνον σχετικῆς εὐνοίας. Αἱ τοιαῦτα δυσμενεῖς μὲν πρὸς τοὺς Ὀρθόδοξους, εὐμενεῖς δὲ πρὸς τοὺς Κόπτας διαθέσεις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ κρατούντων ἐπηρέασαν τοὺς δεσμοὺς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας. Δι' εὐνοήτους λόγους κατηύθυναν οἱ κρατοῦντες τὴν ἐκάστοτε πρὸς παραλαβὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αἰθιοπίας ἐρχομένην ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Αἰθιοπίας πρὸς τὴν Κοπτικὴν καὶ οὐχὶ πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον (Μελχιτικὴν) Ἐκκλησίαν.

β) Σχέσεις τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Κοπτικὴν.

Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας συνεδέθη ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία μετὰ τοῦ νεοφανοῦς κλάδου τῆς χριστιανωσύνης ἐν Αἰγύπτῳ, τῆς Κοπτικῆς δηλ. Ἐκκλησίας. Ὁ δεσμὸς οὗτος ὑπῆρξε μοιραία συνέπεια τῆς πολιτικῆς ἐν Αἰγύπτῳ καταστάσεως.

Ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία δὲν μετέσχε διόλου τῶν ἐν Μ. Ἀνατολῇ χριστολογικῶν συζητήσεων καὶ ἐρίδων. Δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Φρουμεντίου κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς πνευματικὴν ὀριμότητα. Ὅτε ἀνεφάνησαν ἐν Μ. Ἀνατολῇ τὰ χριστολογικὰ ζητήματα καὶ συνεζητοῦντο ἐν τοῖς μεγάλοις ἐκκλησιαστικοῖς κέντροις, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν ΚΠόλει καὶ ἀλλαχοῦ, δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη οἱ Αἰθίοπες Κληρικοὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ἐξ ὧν οἱ συζητοῦντες ἤρουντο τοὺς ἔρους καὶ τὴν φρασεολογίαν πρὸς διατύπωσιν τῆς ἐπιχειρηματολογίας των· οὐδὲ ὅτε συνεκαλοῦντο αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀντιπροσωπεύετο ἐν αὐταῖς ἡ νεαρὰ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία, οὐδὲ ὡσάκις μετέβαιναν ὁ Ἀλεξανδρείας εἰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους παρελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας ἢ ἄλλον ἀντιπρόσωπον αὐτῆς.

Διατελοῦσα δὲ ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, οὐδὲ κἀν γινῶσιν τῶν ζητημάτων τούτων ἐλάμβανε. Περιωρίζετο δὲ τότε εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἀποστολῆν, τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ἐπαρχίας καὶ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐκχριστιανίζο-

ύμνων περιφερειῶν. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον διεσπάρθη ἡ ἐνότης τῆς ἐν Μ. Ἀνατολῇ Χριστιανωσύνης, ἀνεφάνησαν δ' ἐν Αἰγύπτῳ δύο Ἐκκλησίαι, ἡ τῶν Μελχιτῶν - Ὀρθόδοξων καὶ ἡ τῶν Κοπτῶν, ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία προσέκλινε μᾶλλον πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον καὶ διετήρει μετ' αὐτῆς ὃν ἔκπαλαι εἶχε πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας δεσμὸν θυγατρὸς πρὸς μητέρα. Εἰς διατήρησιν τοῦ δεσμοῦ τούτου συνέβαλον αἱ πολιτικαὶ σχέσεις Ἀξώμης καὶ ΚΠόλεως.

Ἡ κηδεμονία τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας Αἰθιοπίας διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἐπαυσε μόλις τῷ 1948. Ἔσχεν ὅμως πολυμερῆ ἐπίδρασιν· πολλοὶ εἶναι οἱ λόγοι οἱ συντελέσαντες εἰς τὴν ἐπίδρασιν ταύτην, πρὸ παντὸς ἡ γεωγραφικὴ θέσις τῆς Αἰθιοπίας, ἥτις περιήγαγε τὴν χώραν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τελείαν ἀπομόνωσιν καὶ καθίστα δυσχερῆ τὴν μετὰ τοῦ πέραν τῆς Αἰγύπτου κόσμου ἐπαφὴν καὶ ἐπικοινωνίαν.

Ὅπως δ' ἀποξενωθείσα ἡ Αἰθιοπικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν μεγαλυτέραν ἐν Μ. Ἀνατολῇ χριστιανικὴν οἰκογένειαν, εἰς ἣν μέχρι τῆς Ἀραβικῆς ἐν Αἰγύπτῳ κατοχῆς ἀνήκεν, ἐδημιούργησεν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς κηδεμόνος αὐτῆς, τῆς Κοπτικῆς Ἐκκλησίας, σχετικὴν φιλολογίαν μετ' μικρὰν ἰδιότυπον πρωτοτυπίαν, διεμόρφωσε δὲ συγχρόνως ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς κηδεμόνος τῆς καὶ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας τῆς. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην μετεφράσθησαν ἐκ τῆς Ἀραβικῆς πολλὰ Κοπτικὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, ἐν οἷς ἡ νομοκανονικὴ συλλογὴ τοῦ Ἰπν-Ἐλ-Ἀσσάλ (Almajmou' Assafaoui) ἡ γνωστὴ παρ' Αἰθίοφιν Φέτχα Νεγκέστ καὶ ἡ συλλογὴ «Σύνοδος». Ἡ τελευταία αὕτη ἔχει ὑπ' ὄψει τῆς τὴν συλλογὴν τῶν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Νικαίας ἀποδιδομένων 84 κανόνων. Ἀξιὸν προσοχῆς εἶναι, ὅτι ἐν τῇ συλλογῇ «Σύνοδος» ἀκρωτηριάζεται ἡ παράγραφος τοῦ κανόνος 42, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ τίτλου «Καθολικός», ὃν πρέπει νὰ φέρῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο διὰ τὴν σύγχυσιν τοῦ ἔρους μετ' τὴν λατινικὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς ὅσους δὲ κώδικας σώζεται ἡ τελευταία παράγραφος, ἀντὶ καθολικός φέρεται τὸ παρεφθαρμένον καπολικός!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Καθ' ὃν τρόπον οἱ παλαιότεροι Αἰθίοπες ἀπέφευγον τὸ δεύτερον μέρος τοῦ κανόνος 42, σκανδαλιζόμενοι ἀπὸ τὸν ὄρον Καθολικός, οἱ νεώτεροι ἔχονται τοῦ πρώτου μέρους τοῦ κανόνος τούτου, ὡς δῆθεν γνησίου, καὶ τοῦτο γαργαλιζόμενοι μετ' τὸν ἐν αὐτῷ τίτλον τοῦ πατριάρχου τὸν ἀποδιδομένον εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ἐκκλησίας των.

Ἄλλ', ὡς προλογιζόμενοι εἶπομεν, οὐδεμία ῥύθμισις τῶν κανονικῶν σχέσεων δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ νόθων καὶ ἀποκρύφων κανόνων, οἷος εἶναι ὁ τῆς ὅλης νόθου συλλογῆς κανὼν 42 τῆς ἀποδιδομένης εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἡ Σύνοδος αὕτη μόνον εἴκοσι κανόνας ἐξέδωκεν.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Καίριον πλήγμα.

Ἄξια ιδιαίτερας προσοχῆς εἶναι τὰ συμβαίνοντα ἐσχάτως ἐν Κωνσταντινουπόλει. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐκ μέρους τῶν Τούρκων συστηματικὴ κατεδάφισις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως δι' ἐξωραϊστικούς δῆθεν λόγους, περὶ τῆς ὁποίας παρέχουμεν πληροφορίας εἰς ἑτέραν σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους. Χαρακτηριστικὴ ὡσαύτως εἶναι ἡ τελευταία συστηματικὴ ἐκστρατεία τοῦ τουρκικοῦ τύπου, ἣτις ἀποβλέπει εἰς τὴν κατάργησιν τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἀποτελεῖ ὀφθαλμοφανῆ παραβίασιν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν τούτων οἱ Τούρκοι οὐδὲν ἄλλο ἀποκαλύπτουν παρὰ τὰ εἰς τὴν γενοκτονίαν ἀποβλέποντα ὑποὺλα σχέδιά των καὶ τὴν καθ' ὅλον ἐχθρικήν καὶ μισαλλόδοξον νοοτροπίαν αὐτῶν.

Ταῦτα πάντα εἶναι μὲν θλιβερά, δὲν πρέπει ὁμως νὰ πτοῦν τοὺς Ἕλληνας. Πάντοτε πρέπει νὰ ἔχωμεν πίστιν εἰς τὸν δυναμισμόν καὶ τὴν ζωτικότητα τῆς φυλῆς μας καὶ εἰς τὴν συμπαράστασιν τῆς Θείας Προνοίας, ἣτις πάντοτε ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν τυχῶν τοῦ ἔθνους μας, δταν τοῦτο ζητῆ τὴν θείαν ἐνίσχυσιν καὶ ἀρωγὴν.

Ἄλλ' ἂν ἡ ἐκδήλωσις φόβου εἶναι ἀδικαιολόγητος, κατακριτέα εἶναι καὶ ἡ ὅλος παθητικὴ ἔναντι τῶν γεγονότων τούτων στάσις. Ἐπιβάλλεται νὰ γίνῃ συναγεμὸς πρὸς ἀποσόβησιν τῶν συμφορῶν,

Ἐὰν δὲ οἱ ὑπεύθυνοι ἐν τῇ Αἰθιοπικῇ Ἐκκλησίᾳ θέλουν νὰ ρυθμίσουν τὰς σχέσεις των καὶ τὰς Ἐκκλησίας των κατὰ τὴν νέαν περιόδον τῆς, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας των, τὸ κανονικὸν δίκαιον τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, εἰς ἣν ἄλλοτε ἀνήκον, παρέχει εἰς αὐτοὺς βάσιμα καὶ ἀδιαμφισβήτητα ἀπὸ κανονικῆς καὶ ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς στοιχεῖα ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν ἀνάγκην νὰ προσφύγουν εἰς νόθους κανόνας καὶ ἀμφιβόλου προελεύσεως συλλογὰς.

† Ὁ Ἀζώμης ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ο ΝΟΥΒΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ (†)

Τῇ 26ῃ Ἀπριλίου ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον, ἐν Θεσσαλονίκῃ, συντεπεία συγκοπῆς τῆς καρδίας, ὁ Μητροπολίτης Νουβίας Ἀνθιμος, καθηγητῆς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Ὁ ἀείμνηστος ἐγεννήθη τῷ 1890 εἰς Πύργον τοῦ Νομοῦ Καρδίτσας. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πιμίου Ἀθηνῶν, ἀποφοιτήσας πτυχιούχος τῷ 1922. Τῷ 1927, κληρικῶς, μετέβη εἰς Βιέννην, ἔνθα παρηκολούθησε φιλοσοφίαν, μαθήματα Κανονικοῦ δικαίου καὶ

αἰτινες ἀπειλοῦν τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μειονότητα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πάντες οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν πρὸς προστασίαν τῶν δικαίων τῆς. Ὡσαύτως οἱ ἰθύνοντες τὰς κυβερνήσεις τῶν ἄλλων χριστιανικῶν καὶ ἰδία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρέπει νὰ ἀντιδράσουν κατὰ τρόπον τελεσφόρον καὶ συστηματικόν. Πάντες πρέπει νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἡ ἐξόντωσις τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀπαράδεκτον καὶ βάρβαρον ἐνέργειαν πρὸς μείωσιν καὶ τραυματισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ γοήτρου μας, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ βεβήλωσιν τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ καίριον πλήγμα ἐναντίον τοῦ πανανθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Δίαν εὐγλωττος.

Ὡς καὶ ἄλλοτε ἔχομεν σημειώσει, πρὸ μηνῶν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἶχεν ἀποστείλει πρὸς τὸν Πάπαν ἐν ἔγγραφον, ὑπογραφομένον ὑπὸ τοῦ Κοσμητοροῦ καὶ τῶν Καθηγητῶν αὐτῆς καὶ ἀναφερόμενον εἰς τὸ ζήτημα τῆς Οὐνίας. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο διεπνέετο ὑπὸ τοῦ γνησίου Καθολικοῦ Οἰκουμενικοῦ πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνεφορεῖτο καὶ ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία.

Καὶ ἀφοῦ ὁ Πάπας οὐ μόνον ἐπὶ μακρὸν ἐσιώπησεν ἐπὶ τοῦ ἔγγραφου τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐμπρόκτως ἔδειξε τὴν πλήρη πρὸς αὐτὸ περιφρόνησιν, κωφεύσας εἰς τὴν ἐν αὐτῷ περιεχομένην ἔκκλησιν, κατεδέχθη ἐπὶ τέλους—μετὰ παρέλευσιν μηνῶν καὶ κατόπιον ἑορτῆς—

κοινωνιολογίαν ἐν τῷ ἐκεῖσε Πανεπιστημίῳ. Ἐπιστρέφας, ἤσκησε τὸ ἔργον τοῦ συνηγόρου ὡς κληρικὸς ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ἀκολούθως διωρίσθη διευθυντῆς τοῦ ἱεροδιδασκαλείου Λαμίας. Μεταβάς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ὑπηρετήσεν ὡς Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ καθηγητῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων. Τὸ 1940 ἐξελέγη Μητροπολίτης Νουβίας καὶ Πτολεμαίδος καὶ τῷ 1952 καθηγητῆς τῆς ἑδρας τοῦ Κανονικοῦ δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου ἐψάλη τῇ ἐπομένῃ τοῦ θανάτου ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος παρούσας τοῦ Πρυτάνεως, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ φοιτητῶν καὶ πλήθους κόσμου. Ἐπικήδειον ἐκ μέρους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητῆς τῆς Πατρολογίας κ. Π. Χρήστου.

Ὁ ἀείμνηστος διεκρίνετο διὰ τὸ μελίχιον καὶ πρᾶον τοῦ χαρακτήρος καὶ τὴν προσήλωσιν εἰς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη.

Εἴη αὐτοῦ αἰωνία ἡ μνήμη.

νά δόση έντολήν εις τήν Γραμματείαν του Κράτους του Βατικανού ν' αποστείλη τήν εις άλλην σελίδα του παρόντος φύλλου δημοσιευομένην επιστολήν.

Ἡ επιστολή αὕτη ἐν τῇ λακωνικότητι αὐτῆς εἶναι λίαν εὐγλωττος, διότι ἀποδεικνύει, ὅτι τὸ Κράτος του Βατικανού δὲν ἔχει μόνον παραποιήσει τὸ γνήσιον Ἐδαγγέλιον καὶ Πατερικὸν πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ἐμφορεῖται ὑπὸ τῆς ὑπεροπτικῆς ἐκείνης διαθέσεως, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν εἰδοποιὸν διαφορὰν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἀντιχιλιαστικὴ ἐξόρμησις.

Μετὰ χαρᾶς δημοσιεύομεν εἰς τὴν στήλην τῶν «Χρονικῶν» τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι εἰς πολλὰς ἐνορίας τῆς Ἱερῶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν οἱ εὐλαβεστάτοι ἐφημέριοι καὶ προϊστάμενοι τῶν ἐν αὐταῖς Ἱερῶν Ναῶν, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, διοργάνωσαν συστηματικὴν ἐξόρμησιν πρὸς διαφώτισιν τῶν ἐνοριῶν τῶν περὶ τῶν πλανῶν καὶ ὑπούλων ἐνεργειῶν τοῦ Χιλιασμοῦ καὶ ἄλλων ἐτεροδόξων προπαγανδῶν.

Οὐ μόνον οἱ ἴδιοι ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς οργανωθείσας «ἀντιχιλιαστικὰς ἐβδομάδας» καὶ ἐξορμήσεις, διανείμαντες ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ἀντιχιλιαστικὰ ἔντυπα, ἀλλὰ καὶ ὠργάνωσαν μετὰ μεγάλης συνέσεως τὰς ἐβδομάδας ταύτας, καλέσαντες ἐκλεκτοὺς ὁμιλητὰς, συνεργασθέντες μὲ ὁμάδας χριστιανῶν φοιτητῶν καὶ καταβαλόντες πολλὰς ἐξ ιδίων τὰ σχετικὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν διανεμηθέντων φυλλαδίων.

Νομίζομεν, ὅτι ἡ ἐκστρατεία αὕτη τιμᾷ τοὺς σχόντας τὴν σχετικὴν πρωτοβουλίαν εὐλαβεστάτους κληρικοὺς τῆς Ἱερῶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐφημερίων μας ὑπάρχουν πολλοί, ἔχοντες συναίσθησιν τῆς ποιμαντικῆς τῶν εὐθύνης καὶ τῶν ποιμαντικῶν τῶν καθηκόντων. Ἀληθῶς, ἐὰν πάντες οἱ ἐφημέριοι κινήθουν μετὰ παρομοίον ζήλου πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, ἡ πνευματικὴ στάθμη τῶν ἐνοριῶν θὰ ἀνέλθῃ αἰσθητῶς.

Ἀξιομίμητον παράδειγμα.

Εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἱερῶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Ἱεραπόστολος», ὅπερ ἀποβλέπει εἰς τὴν διατήρησιν καὶ ἀναζωπύρωσιν τῆς οἰκογενειακῆς θρησκευτικῆς ζωῆς, ἀπεφασίσθη νὰ δημοσιεύωνται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, εἰκόνες καὶ ἀντίγραφα βυζαντινῶν τοιχογραφιῶν.

Νομίζομεν, ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι ἀξία πάσης ἐξάρσεως καὶ δημιουργεῖ ἄριστον παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Πάντα τὰ Ὁρθόδοξα Χριστιανικὰ ἔντυπα πρέπει νὰ ἔχουν εἰκονογράφους στήλας ἢ σελίδας, περιλαμβανούσας εἰκόνας, ἐχούσας σχέσιον πρὸς τὰς λειτουργικὰς μας τέχνας καὶ τὴν βυζαντινὴν παράδοσιν. Αἱ ἐν τοῖς περιοδικοῖς τούτοις δημοσιευόμεναι εἰκόνες, ὡς ἔχει τονισθῆ καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας», οὐ μόνον θὰ ἀπετέ-

λουν τὴν ἀρίστην ὁδὸν ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν βαθυτέρων ψυχικῶν συγκινήσεων τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς, ἀλλὰ θὰ προῆγον βαθμηδὸν καὶ κατ' ὄλιγον καὶ τὴν αἰσθησιν τῆς γνησίας ὀρθοδόξου τεχνοτροπίας, ἣτις δεόν νὰ ἀνθῆσῃ ἐκ νέου.

Ἄς ἐλπίσωμεν.

Χαίρομεν ὅλως ἰδιαιτέρως, διότι ἡ ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» ἐξαρθεῖσα πρὸ μηνῶν ἀναφορὰ τοῦ Δικαστηρίου Ἀηλίκων Ποινικῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὴν ἀρμοδίαν Διεύθυνσιν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης περὶ τῆς ἀνάγκης λήψεως μέτρων πρὸς προστασίαν τῆς νεολαίας ἀπὸ τῶν κινδύνων τοῦ κινήματογράφου ἐλήφθη σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων.

Ἦδη ἡ ὀρισθεῖσα πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου Ἐπιτροπὴ ὑποδεικνύει ὠρισμένα θετικὰ μέτρα, ἅτινα, ἐὰν εφαρμοσθῶν, θὰ ἔχῃ γίνῃ σημαντικώτατον βῆμα πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀναφορᾶς ἐκείνης ὑποδειχθεῖσαν κατεύθυνσιν.

Ἀξιοσημείωτον ὡσαύτως τυγχάνει, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη υἱοθέτησε καὶ τὴν ὑπὸ τῆς «Ἐκκλησίας» πρὸ καιροῦ γενομένην ὑπόδειξιν, καθ' ἣν, «ὅταν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ κινήματογράφου εὐρίσκωνται παιδία, παρακολουθοῦντα μίαν «κατάλληλον» ταινίαν, οὐδόπως πρέπει νὰ ἐπιδεικνύωνται κατὰ τὰ διαλείμματα σκηναὶ ἐκ προαγγελομένων ἀκατάλληλων ταινιῶν, διότι αἱ σκηναὶ αὗται συνήθως εἶναι αἱ τολμηρότεραι ἐν τῇ ὅλῃ ταινίᾳ.

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι αἱ ἀξιεπαινοὶ προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς δὲν θὰ τορπιλλισθοῦν ὑπὸ «ὑπερμοντέρων» τινῶν χρονογράφων ἢ δημοσιογράφων, ἀλλὰ θὰ μετουσιωθοῦν εἰς ἀπεφάσεις καὶ πράξεις.

Ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας εἰλικρινείας.

Ὅσον ἡ ἐκ τῶν ἀτομικῶν δοκιμῶν καὶ τῆς ραδιενεργείας ἀπειλὴ ἐναντίον τῆς ἀνθρωπότητος γίνεται μεγαλυτέρα, τόσοσιν δραματικώτεραι καθίστανται αἱ ἐκκλήσεις, τὰς ὁποίας ἀπευθύνουν οἱ κορυφαῖοι ἐπιστήμονες ὅλου τοῦ κόσμου πρὸς κατάπανιν τῶν δοκιμῶν τούτων. Ὡς διεκήρυξαν λ. χ. προσφάτως 618 κορυφαῖοι βρεταννοὶ ἐπιστήμονες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μπέρτραντ Ράσσελ, «ἐκάστη δοκιμὴ θερμοπυρηνικῆς βόμβας ἐπεκτείνει καὶ αὐξάνει τὸ φερτὸν ραδιενεργῶν στοιχείων εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ὅλων τῶν χωρῶν τοῦ κόσμου καὶ προκαλεῖ ζημίαν εἰς τὴν υἱείαν τῶν ἀνθρώπων, οὕτως ὥστε νὰ εἶναι βεβαία ἡ γέννησις κατὰ μέγα ποσοστὸν ἐλαττωματικῶν παιδιῶν εἰς τὸ μέλλον».

Αἱ ἐκκλήσεις αὗται καθιστοῦν ὀφθαλμοφανές, ὅτι εἶναι ἀνάγκη οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς νὰ συναισθανθοῦν τὰς εὐθύναις των καὶ νὰ συνεργασθοῦν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς δολοκληρωτικῆς καταστροφῆς, ἣτις ἀπειλεῖ τὸν πλανήτην μας. Τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῆ οὐχὶ διὰ τῶν ἀπατηλῶν περὶ εἰρήνης κηρυγμάτων τῶν ἄνευ Θεοῦ εἰρηνοποιῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς θεμελιώσεως τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας εἰλικρινείας, ἣτις μόνον ἐντὸς τῶν χριστιανικῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐργὰ Σύνοδος

Τῆ 29ῃ παρ. μηνὸς ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς διὰ Μόσχαν, προκειμένου νὰ παραστῆ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πατριάρχείου Μόσχας ἐπὶ τῆ συμπληρώσει 40 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως αὐτοῦ, Ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπαρτισθεῖσα ἐκ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν Συνέδρων Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου, Θεσσαλονίκης κ. Πιντελεήμονος καὶ Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου. Τὴν ἀντιπροσωπεῖαν συνοδεύει ὁ αἰδεσ. κ. Κωνστ. Μωραϊτάκης.

— Κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς 2ας τρέχ. μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κορινθίας κ. Προκοπίου, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμονος, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἰακώβου, Μαρωναςίας κ. Τιμοθέου καὶ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης κ. Διονυσίου μελετήσῃ τὸ ὅλον Παλαισημερολογητικὸν ζήτημα καὶ εἰσηγήσῃ τῆ Ἱ. Συνόδῳ πρὸς λήψιν σχετικῶν ἀποφάσεων.

— Κατὰ τὰς Συνεδρίας τῆς 6ης καὶ 13ης τρέχοντος ἡσχολήθη μὲ τρεχούσης φύσεως ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τὴν Δευτέραν 28ῃν Ἀπριλίου ἐ.ἔ. συνεκιντρώθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀπ. Διακονίας σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαὶ τῆς Μαρσαλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας, τοὺς ὁποίους ἐχαίρεισε μὲ θερμοὺς λόγους ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀπ. Διακονίας Καθηγητῆς κ. Ἀνδρ. Φυτράκης, ὅστις καὶ ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ἐξυπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἔργον τῆς, ὡς μέλλοντες διδασκαλοὶ τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα ἤδη πλῆθος διδασκάλων προσφέρουν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των. Ἀνεκοίνωσε δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ πρόγραμμα σειρᾶς συγκεντρώσεων καὶ ὁμιλιῶν, τῶν ὁποίων σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ προπαρασκευὴ των διὰ τὸ ἔργον τοῦτο. Ἀκολούθως ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν Δῆντὴν Ἐθρσκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου Αἰδεσιμολ. Πρωτ. κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖου, ὅστις ὁμίλησε περὶ τοῦ θεσμοῦ καὶ τῶν σκοπῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ περὶ τῆς σχέσεως τούτων πρὸς τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν τῶν δημοσίων σχολείων, τὴν ὁποῖαν προϋποθέτει.

Ἐπίσης τὴν Δευτέραν 5 Μαΐου ἐγένετο ἡ δευτέρα συγκέντρωσις τῶν σπουδαστῶν τῆς Μαρσαλείου Ἀκαδημίας, κατὰ τὴν ὁποῖαν μετὰ θερμὴν εἰσηγήσιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀπ. Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Ἀνδρ. Φυτράκη, ὁμίλησεν ὁ Δῆντὴς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων κ. Σήφης Κόλλιας περὶ τοῦ τρόπου ὁργανώσεως τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου.

Τὴν Κυριακὴν 4ῃν Μαΐου δεκαμελὴς ὁμάς φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου ἐξέδραμεν εἰς δέκα κομπούλεις καὶ χωρία τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κορινθίας, ἔνθα τῆ εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Προκοπίου ὁμίλησαν οἱ τοῖοι, καταλλήλως πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ἱ. Ναῶν, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ διενεμήθησαν καλλιτεχνικαὶ εἰκόνες καὶ ἄλλα βιβλία καὶ ἔντυπα ἐποικοδομητικοῦ καὶ διαφωτιστικοῦ περιεχο-

πλασιῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ. Ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀκριβῶς εἰρήνης εὐχεται ἀκαταπαύστως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἄν ἡ ἀνθρωπότης δὲν θελήσῃ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιδιωκομένην εἰρήνην τοῦ κόσμου, τότε μοιραίως καὶ ἀναποφεύκτως θὰ θερίσῃ «σύντριμμα καὶ ταλαιπωρίαν».

μένου. Οἱ φοιτηταὶ οἱ οἱ ἔτυχον ἰδιαιτέρας περιποιήσεως.

Ἡ ἀνωτέρω ἐξόρμησις εἶναι ἡ δευτέρα κατὰ σειράν, ὡς δὲ μαρτυρεῖ ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τῶν φοιτητῶν εἰς τὰ χωρία, δι' αὐτῶν ἐπιτελεῖται ἔν ἀρκετὰ ἀποδοτικὸν πνευματικὸν ἔργον.

Τὴν 21ῃν Ἀπριλίου ἐ.ἔ. ἤρξατο ἡ πρακτικὴ ἀσκήσις τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν ἐπὶ τῆς βάσει καταρτισθέντος προγράμματος ἐπισκέψεων τῶν διαφόρων ἰδρυμάτων κοινωνικῆς προνοίας καὶ παρακολουθήσεως τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου ἐντὸς τῶν Ἑνοριῶν. Αἱ ἐπισκέψεις γίνονται ἐκάστην Δευτέραν, Τρίτην καὶ Τετάρτην πρωί, ὅποτε αἱ φοιτήτριαὶ κατατοπιζοῦνται εἰς τὰ τῆς λειτουργίας τῶν ἰδρυμάτων ἐκ μέρους τῶν διευθυνόντων αὐτὰ καὶ παρακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν τῶν ὑπηρετουσῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν. Τὰ ἀπογεύματα γίνεται ἡ καθαρῶς πρακτικὴ ἐργασία.

Αἱ φοιτήτριαὶ τῆς Σχολῆς ἐπεσκέφθησαν μέχρι τοῦδε τὰ ἐξῆς ἰδρύματα, παρακολουθήσασαι ἐκ τοῦ συνέγγυς τὴν ἀντιμετώπισην τῶν κοινοτικῶν προβλημάτων καὶ τὴν ἐξακριβῶσιν καὶ ἀντιμετώπισην αὐτῶν ὑφ' ἐνός ἐκάστου: Κέντρον Βρεφῶν «Μητέρα», Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων Γουδί, Μαιευτήριον «Ἀλεξάνδρα», Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον, Ἄσυλον ἀνιάτων, Γηροκομεῖον Ἀθηνῶν, Δημοτικὸν Βρεφοκομεῖον Ἀθηνῶν, Ἐθνικὸν Ἴδρυμα Προστασίας Κωφάλλων, Ἀναρρωτήριον Καλαμακίου «Ἁγ. Ἀνδρέας» καὶ τὸ Κέντρον ἀνηλίκων Πειραιῶς «Ὁ Καλὸς Ποιμὴν».

Ἡ πρακτικὴ ἐργασία ἤρξατο εἰς τὴν ἐνορίαν τῶν Ταμπουριῶν Πειραιῶς καὶ θὰ συνεχισθῇ τῶρα εἰς τὰς ἐνορίας περὶ τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν.

Τέλος τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου ἔληξεν ὁ ἐφετεινὸς κύκλος ὁμιλιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκάστην Τετάρτην καὶ Κυριακὴν ἐπὶ θεμάτων τῆς «Ὁρθόδοξου Μυστηριακῆς ζωῆς» ἐκ μέρους τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐθρσκ. Διαφωτίσεως καὶ Τύπου Πρωτοπρ. κ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληναῖου.

Ἡ ἔναρξις τοῦ κύκλου τῆς νέας περιόδου θὰ γίνῃ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῆ 28ῃ παρ. μηνὸς Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸν Πρῶτου Ἰεροῦ Κυβερνήσεως κ. Στασινοπούλου, μεθ' οὗ ἔσχε μακρὰν συνεργασίαν. Αὐθημερὸν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη ἐπίσης τὸν Δῆμάρχον Ταύρου.

— Τῆ 29ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε τῆς ἐναρκτηρίου συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρία τῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῆ ἐπομένῃ, 30ῃ Ἀπριλίου, τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ὁ τ. Ὑπουργὸς κ. Γρηγόριος Κασσιμάτης.

— Τὸ ἀπόγευμα τῆς 2ας τρέχοντος μηνὸς Μαΐου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σιβιτανιδείου Σχολῆς. Τῆ 6ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀεροπορίας κ. Μαργαρίτης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρας ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη ἐπίσης τὸν κ. Κίγκ, ἐκπρόσωπον τοῦ Παγκ. Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Αὐθημερὸν ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῆ 8ῃ Μαΐου τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθη ὁ ἱστορικὸς κ. Δημητρακόπουλος.

— Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ

ἐν Σαντιάγο τῆς Χιλῆς Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Γαβριὴλ Μουστάκη, ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Μακαριώτατε,

Ὁ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ εἰς Ἑλλάδα ταξιδίου του Καθηγητῆ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης καὶ Λογοτεχνίας παρὰ τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χιλῆς κ. Φώτιος Μαλλέρος, μοι ἐξέθεσε τὰ τῆς ἐθνεστασίας ὑποδοχῆς καὶ τῆς παρασχεθείσης ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος πρὸς αὐτὸν ἠθικῆς συνδρομῆς πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐπιστημονικῆς του ἀποστολῆς.

Ὡς Γενικὸς Προξένος τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Χιλῆς, παρακολουθῶν μετὰ στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος πᾶσαν κίνησιν τείνουσαν εἰς τὴν ἔξαρσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἠθικοῦ καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν φιλικῶν δεσμῶν, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχαριστιῶν μου διὰ πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἐπραξεν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ὡς καὶ διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἐν Χιλῇ διαβιῶντας Ἕλληνας. Ἀσπαζόμενος τὴν δεξιὰν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, ἐπικαλοῦμαι τὴν πατρικὴν Ἀδτιῆς εὐλογίαν.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Γαβριὴλ Μουστάκης

Γενικὸς Προξένος τῆς Ἑλλάδος

— Ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου ἀπενεμήθησαν εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Μαραθῶνος κ. Δαυασκηνὸν τὰ Διάσημα τοῦ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῆς Ἀντιοχείας.

— Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ προγράμματος τοῦ ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν Πνευματικοῦ ἔργου ἐγένετο τὴν 2αν Μαρτίου ἐ. ἔ., πρωτοβουλία τῶν αἰδεσ. ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Αἰκατερίνης Πετραλῶνων ἐξόρμησις ἀντιχιλιαστικῆ καὶ γενικώτερον ἐναντίον τῶν ξένων προπαγανδιστῶν. Διενεμήθησαν ἔντυπα ἀντιχιλιαστικοῦ περιεχομένου καὶ ἐγένοντο ὀμιλῆσαι εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τῶν 2·3·58 ὑπὸ τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν 9·3·58 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Π. Τρεμπέλα. Εἰς τὴν ἐξόρμησιν πολῦτιμον συμβολὴν παρέσχον φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου (μέλη χριστιανικῶν ὀμιλῶν) καὶ εἰς τὴν ὀργάνωσιν γενικῶς πολῦτιμος σύμβουλος καὶ συμπαραστάτης ἐγένετο ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἰωάννης Καρμίρης. Ἡ ἐξόρμησις ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἡ ἀπήχησις ἐν τῇ ἐνορίᾳ διὰ τὴν ὄλην αὐτὴν ἐκδήλωσιν ὑπῆρξεν ἀριστή.

— Ὡσαύτως τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου ἐ. ἔ. (23-30) καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἹΒ' Τομέως, ἐν τῷ ὁποίῳ περιλαμβάνονται οἱ Ἱ. Ναοὶ: Ν. Ἰωάννης, Ἡρακλείου Ἀττικῆς, Καλογρέζης, Νέας Φιλαδέλφειας καὶ Ν. Χαλκηδόνος (ἐν συνόλῳ δέκα τέσσαρες (14) ἐνορίαι) ἐγένετο ἀντιχιλιαστικὴ ἐξόρμησις ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν αἰδεσιμ. ἐφημερίων τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν. Σκοπὸς τῆς ἐξορμῆσεως ταύτης ἦτο ἡ διαφώτισις τοῦ χριστεπωνύπου πληρώματος περὶ τῶν ἀντιχριστιανικῶν πλανῶν τῶν αἰρετικῶν τούτων καὶ γενικώτερον τῶν ποικιλονόμων προπαγανδιστῶν, οἵτινες κατέκλυσαν ἐπ' ἐσχάτων τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον κοινωσίαν.

Τῆς ἐξορμῆσεως προηγῆθη σύσκεψις, εἰς ἣν μετέσχον ἅπαντες οἱ ἐφημέριοι, καθ' ἣν συνεζητήθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐρπασίας ταύτης καὶ καθιερώθη τὸ πρόγραμμα, ὅπερ ἀκολούθως ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀντιχιλιαστικῆς ἑβδομάδος ἐγένοντο δέκα ἐννέα (19) ἐσπεριναὶ ὀμιλῆσαι καὶ τριάκοντα καὶ μία (31) ὀμιλῆσαι ἐπ' ἐκκλησιαστικῆς. Ἐγένοντο δέκα (10) συγκεντρώσεις διαφωτιστικοῦ περιεχομένου, ὁμαδικὸς Ἐκκλησιαστικὸς τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίων Δημοτικῆς καὶ Μέσης Ἐκπαιδευσεως καὶ διενεμήθησαν 15.000 ἀντιχιλιαστικὰ ἔντυπα ὑπὸ τὸν τίτλον «Λύκοι βαρεῖς μὲ ἔιδυμα προβάτου». Αἱ συσταθεῖσαι Ἐνοριακαὶ Ἐπιτροπαὶ ὑπὸ τὴν διεύθυν-

σιν καὶ καθοδήγησιν τῶν αἰδεσ. ἐφημερίων εἰργάσθησαν μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ἀναληφθέντος Ἱεροῦ τούτου ἔργου. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἅπαντες οἱ αἰδ. ἐφημέριοι ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἐνορίτας τῶν κατ' οἶκον καὶ παρέσχον εἰς αὐτοὺς διαφωτιστικὰς πληροφορίες περὶ τῶν αἰρετικῶν τούτων, γενόμενοι παντοῦ δεκτοὶ μετ' ἐκδηλώσεων σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Ὑπὸ τῶν αἰδεσ. ἐφημερίων ἐγένοντο ὡσαύτως ἐπισκέψεις εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ διαφωτιστικαὶ ὀμιλῆσαι εἰς ἐργαζομένους.

— Τῇ 7ῃ Μαρτίου ὁ θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητον, μετέβη εἰς τὴν Ναυτικὴν Βάσιν Σκαρμαγκᾶ, ἔνθα, παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, ὤρτισε τοὺς νεοσυλλέκτους ναύτας.

Θεολογικὴ Σχολή

Διὰ τὸ ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον πρὸ μηνῶν ἀπέστειλαν ὁ Κοσμήτωρ καὶ οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν πρὸς τὸν Πάπαν διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ὀδνίας, ἀπεστάλη ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἡ κάτωθι ἀπάντησις, περὶ τῆς ὁποίας γράφομεν καὶ εἰς τὴν στήλην τῶν Παρατηρήσεων.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

Ἐν Βατικανῷ τῇ 11ῃ Μαρτίου 1958

Κύριε Κοσμητορ,

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 172 ἐπιστολῆς τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ὄμων ἀπηυθύνετε εἰς τὸν Ὑπερτατον Ποντίφηκα μίαν διακριτικὴν ἀναφοράν ἐν σχέσει πρὸς τὴν, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Σεβ. Γεωργίου Χαλαβατζῆ, δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν.

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ἐπιφορτισμένος ὑπὸ τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος νὰ παρῶσχω ὑμῖν τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον ἐφθασεν ἀσφαλῶς εἰς τὰς χεῖράς Της. Ὁ Ἀγιὸς Πατὴρ ἠδὲδοκίμησε νὰ λάβῃ γνώσιν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ ἐπρόσεξε τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐνέπνευσαν τὸ διάβημά σας.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, Κύριε Κοσμητορ, τὴν ἐκφρασὴν τῆς βαθυτάτης μου ὑπολήψεως.

A. DELL ACQUE

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κίτρους «Ὀρθόδοξος Ἐπιστολὴ», ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας, ἀπὸ τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος καὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια ἐξ νέων Ἱ. Ναῶν, ἦτοι τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐν Τριλόφῳ, τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἐν Λοκόβῃ, τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Ν. Τραπεζοῦντι, τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Θωμᾶ ἐν Κουντουργιωτίσῃ, τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου ἐν Νεοκαισαρείᾳ καὶ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐν Βροντοῦ. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτοῦ καὶ μέχρι νῦν ἐνεκαίνιασε δέκα ὀκτῶ Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνείας

Τῇ 25ῃ Ἀπριλίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Τιμόθεος, ἐν ἐπισημῷ τελετῇ, παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ, ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον τῆς ἀνεγερθησομένης, πρωτοβουλία αὐτοῦ, «Ἐκκλησιαστικῆς Στέγης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας. Εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς θὰ γίνονται διαλέξεις, κηρύγματα, φροντιστήρια Κατηχητῶν καὶ Πνευματικῶν, τὰ Συνέδρια τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, αἱ Συνελεύσεις τῶν Ἐνορ. Φιλοπτῶνων Ταμείων, αἱ Συνεδριάσεις τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτῶχου Ταμείου, τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μαθητικοῦ Οἰκοτροφείου, θὰ λει-

τουργάσι δὲ Βιβλιοθήκη καὶ Ἀναγνώστηριον, Βιβλιοπωλείον, Μορφωτικὸς Κινηματογράφος καὶ ψυχολογία τῆς νεότητος καὶ τῶν μαθητῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων κ. ἄ.

Αἱ ἐργασίαι τῆς ἑκοκαθῆς καὶ κατασκευῆς τῶν θεμελιῶν ἤρξαντο ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς θεμελιώσεως.

— Κατόπιν προσπαθειῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐπεστράφη εἰς τὴν Ὁρθόδοξαν πενταμελῆς χιλιαστικὴ οἰκογένεια, διαμένουσα εἰς χωρίον τοῦ Νομοῦ Ροδόπης. Ἐκτός τῆς χήρας μητρὸς καὶ τοῦ μεναλυτέρου υἱοῦ αὐτῆς, γενομένων δεκτῶν διὰ χρίσεως Ἀγ. Μύρου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσεν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ἱ. Ναὸν Κομοτινῆς τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, κατὰ τὰς ἀγίας ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, τῶν τριῶν μικροτέρων αὐτῆς τέκνων, ἑτῶν 13, 11 καὶ 9, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν τὰ ὀνόματα Αἰκατερίνη, Ἀναστασία καὶ Περικλῆς. Ἀνάδοχοι παρέστησαν μέλη τοῦ Χριστιανικοῦ Ὁμίλου Κυριῶν καὶ Νεανίδων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Εἰς τοὺς νεοφωτιστοὺς ὁ Σεβασμιώτατος παρέθεσε μετὰ τὴν βάπτισιν τράπεζαν καὶ προσέφερε διάφορα χρήσιμα εἶδη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ προσφάτους πληροφορίας, προερχομένας παρ' αὐτοπτῶν καὶ ἀντικειμενικῶς δυναμένων νὰ κρίνουν μαρτύρων, ἐν Κωνσταντινουπόλει κατεδαφίζονται ἢ πρόκειται νὰ κατεδαφισθῶν καὶ ἄλλοι ὀρθόδοξοι χριστιανικοὶ ναοί. Ἡ κατεδάφισις αὕτη συντελεῖται ἐν ὀνόματι τοῦ νέου ἐξωραϊστικοῦ πολεοδομικοῦ σχεδίου τῆς πόλεως, ὅπερ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὴν Κωνσταντινουπόλιν τὴν μεγαλυτέραν καὶ ὠραιότεραν μουσουλμανικὴν πόλιν τοῦ κόσμου. Πρὸς τοῦτο χαράσσονται νέαι ὁδοὶ καὶ νέαι ἀρτηρίαι, χωρὶς οὐδέ μίαν ἐξ αὐτῶν νὰ ἔχη κἄν ἀρχίσει. Ἡ ρχισην ὁμως ἀπὸ διετίας ἡ κατεδάφισις καὶ συνεχίζεται μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι οὕτως ἐγκυμνάζονται εἰς τὴν ἐκθεμελιώσιν τῶν μὴ μουσουλμανικῶν οἰκιῶν, ἰδρυμάτων, καταστημάτων καὶ ναῶν.

Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις τὸ ἐξωραϊστικὸν σχέδιον τῆς πόλεως φαίνεται ὅτι ἡ ρχιση κατὰ τὴν νύκτα τῆς 6ης Σεπτεμβρίου 1955. Ἐν ἔτος βραδύτερον ἐγένετο ἡ ἐκρίζωσις τῶν ὁμογενῶν ἐμπορῶν ἀπὸ τὸ Μπαλουκ-Παζάρ (ἀπὸ τὴν Ἰχθυαγορὰν δηλαδὴ) ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τῶ ἀνερχομένῳ τὸν Κεράτιον, καὶ τῶρα ἡ ἐξωραϊστικὴ θύελλα ἐκσπᾶ ἐναντίον τοῦ ναοῦ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ ἐν Γαλατῆ, τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωργίου ἐν Θερραπείοις, λέγεται δὲ ὅτι θὰ συμπαράσῃ καὶ ἄλλους ναοὺς καὶ ἀγιάσματα κατὰ μῆκος τοῦ Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα ἡ εὐσέβεια τῶν ὁμογενῶν ἴδρυσεν διὰ τῶν αἰώνων.

Ἐκεῖνο ὁμως, ὅπερ ἀποκαλύπτει τὰ ἐλατῆρια τοῦ ἐξωραϊστικοῦ σχεδίου, εἶναι ἡ τήρησις τῶν μουσουλμανικῶν τεμενῶν καὶ ἐκεινῶν ἀκόμη, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῶν νέων λεωφόρων τοῦ πολιτισμοῦ. Διὰ τὰ μὴ θιγοῦν, προεβλέφθη, ὥστε νὰ κρημνισθῶν καὶ ἄλλα οἰκήματα περὶ αὐτῶν, νὰ γίνῃ δὲ καὶ σχετικὴ κάμψις (μέχρις ἡμικυκλίου) τῶν γραμμῶν, ὥστε νὰ μείνουν εἰς τὸ μέσον, νὰ καθαρῶν καὶ νὰ προβληθῶν ἔτι περισσύτερον, προκειμένου ἡ Κωνσταντινουπόλις νὰ καταστή ἡ Μουσουλμανικὴ Πόλις τοῦ κόσμου. Διὰ τὴν καταφανῆ αὐτὴν διάκρισιν μεταξύ Χριστιανικῶν ναῶν καὶ Μουσουλμανικῶν τεμενῶν οὐδεὶς δυστυχῶς ἐγείρει φωνὴν διαμαρτυρίας.

Τὰ ἐναντίον τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμογενείας τεκταινόμενα ἔχουν χαρακτῆρα τοῦτ' αὐτὸ φυσικῆς καὶ πνευματικῆς γενεοκτονίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ γίνῃ ἀντικείμενον σοβαρᾶς προσοχῆς ἐκ μέρους πασῶν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες φιλικῶς καὶ εἰρηνικῶς δεόν νὰ ἀπαιτήσῶν τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ Ὁρθόδοξα τεμένη καὶ προσκυνήματα ἐκ μέ-

ρους τῶν σχεδιαστῶν τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι φιλοδοξοῦν νὰ κάμουν τὴν Κωνσταντινουπόλιν κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικὴν πόλιν. Εἰς πάντας τοὺς ὁμογενεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπάρχει διακαὴς ὁ πόθος, ὅπως ἀναζητηθῇ καὶ ἐξευρεθῇ τρόπος παροχῆς θετικῆς βοήθειας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ὁμογένειαν Κωνσταντινουπόλεως.

— Ὁ τουρκικὸς τύπος, συνεχίζων τὴν ἐκστρατεῖαν θορύβου περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τοῦ προσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἀνέγραψε κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὅτι ἐκλονίσθη δὴθεν ἐξ ὑπερκοπώσεως ἡ ὑγεία τοῦ Πατριάρχου. Αἱ πληροφορίες δὲ αὐταὶ εἶναι ὅπως διόλου ἀναληθεῖς, δεδομένου ὅτι ἡ Α. Παναγιότης χαίρει ἄκρας ὑγείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Εἰς τὴν θέρμότητα τῆς ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχον αἱ Α. Α. Μ. Μ. οἱ Βασιλεῖς ἡμῶν κατὰ τὴν περὶ τὰ τέλη Ἀπριλίου μετὰβασιν εἰς Λίβανον, τὰ μέγιστα συνετέλεσε, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας. Οὕτω, μετὰ ἄλλων, τῇ 27ῃ Ἀπριλίου ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐν Βηρυττῶν καθεδρικὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου Δοξολογία πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλλήνων Βασιλέων. Μετὰ ταῦτα ἡ Ἑλληνικὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια μετέβη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἀρχιεπισκοπὴν, ὅπου ἀνεμένεν αὐτὴν σύμμαχος ὁ ἱερός Κλήρος. Τῇ 29ῃ Ἀπριλίου οἱ Βασιλεῖς, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου τῆς Βηρυττοῦ, ἐνεκαίνισαν τὸ νέον Ἑλληνικὸν σχολεῖον ἐν Τέλ Ζατέρ, παρουσίᾳ τοῦ Μκ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη, πρὸς τοὺς ἄλλους, εἰς ἀκρόασιν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸ Προεδρεῖον τῆς Λιβανικῆς Ὁρθοδόξου Νεολαίας. Τῇ 29ῃ Ἀπριλίου οἱ Βασιλεῖς ἐπεσκέψθησαν τὸ Μοναστήριον «Μπαλαμίντ», ἐνθα διαμένει ὁ Μκ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἀλέξανδρος. Ἀρχῆς μαθηταὶ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἔψαλαν τὸ «Πολυχρόνιον» ἑλληνιστί.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἑλληνιστὶ γενομένη προσφώνησις τοῦ Μκ. Πατριάρχου, ἧτις ἔχει ὡς ἑξῆς :

Μεγαλειότατε,

Εἴμεθα ἐμπλεοὶ χαρᾶς σήμερον, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἠξίωσε νὰ ὑποδεχθῶμεν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἡγαπημένου ἡμῶν Προέδρου, εἰς τὴν παρὰ τὰς αἰωνοβίων κέδρους τοῦ Λιβάνου ἱερὰν Σταυροσηγιακὴν Μονὴν τῆς Θεομήτορος, ἐν ἣ στεγάζεται καὶ ἡ Ἱερατικὴ τοῦ Θεόρονου ἡμῶν Σχολή.

Ὁδδεμίαν φιλοδοξίαν ἔχοντες πλὴν τῆς διατηρήσεως τῆς ἀγίας καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ διδασκαλίας, ὡς καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Παραδόσεως, ἀναθαροῦμεν βλέποντες ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἧτις Θεῖα Προνοία ὠρίσθη ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν φρουρὸς καὶ προστάτης τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ψυχῇ ἐγγνώμονι δοξολογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ παρακαλοῦμεν καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν, ὅπως σκέπη καὶ ἐκτείνῃ τὸν ὑψηλὸν Αὐτοῦ βραχίονα καὶ ἐνισχῆ καὶ ἐβλογῆ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα σὺν πάσῃ τῇ εὐσεβείᾳ τῃ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ, πρὸς δόξαν τοῦ εὐγενοῦς Ὑμῶν Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ πρὸς εὐτυχίαν πάντων ἡμῶν. Ἀνθεῖτε, Μεγαλειότατε, ὡς φοῖνιξ καὶ μεγαλύνεσθε ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἐφημερὶς τῆς Μόσχας «Ἰζβέστιγια» γράφει εἰς τὸ φύλλον τῆς 20ῆς Ἀπριλίου ἑ.ξ., ὅτι πλῆθη κόσμου συρρέουν εἰς τὴν ὡς θαυματοργὸν θεωρουμένην πηγὴν τοῦ ποταμοῦ Τοργκόσα, ὁ ὁποῖος ρεεὶ πλησίον τῆς περιφήμου Λαύρας τοῦ ἁγίου Σεργίου. Ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν αἰωνοβίων δένδρων, εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν πηγὴν, εἶναι ἀνηρημέναι εἰκόνες. Ἡ ἐφημερὶς γράφει περὶ «σκοτεινοῦ στρατοῦ ὑπερι-

κῶν καὶ ὑποκριτῶν», οἱ ὁποῖοι σταυροκοποῦνται καὶ εἰσέρχονται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀναμένοντες τὴν ἰσὸν των.

— Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1957 ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Σεργίου καὶ τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν Μόσχας ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μόσχας καὶ διασήμευ θεολόγου Φιλαρέτου, ὁ ὁποῖος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον πρὸ 90 ἐτῶν. Ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος ὠμίλησε περὶ τῆς δράσεως καὶ τῆς σημασίας τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνθησιν τῆς Λαύρας.

— Τὸ ἐπίσημον ἔργον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας περιγράφει εἰς τὸ τεῦχος 12/1958 τὴν τελετὴν τῆς προχειρίσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς Ἱεροσολύμων κ. Νικοδήμου, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχιμανδριτοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ναζαρέ: καὶ πάσης Γαλιλαίας κ. Ἰσιδώρου.

— Το ἴδιον περιοδικὸν δημοσιεύει ἀξιοπρόσεκτον ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει ἐν συντομίᾳ τὴν ἱστορίαν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 καὶ ἐντεῦθεν.

— Κατὰ πληροφωρίαν ἐκ Ὀσμασκοῦ, τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας προέβη εἰς τὸν διορισμὸν μονίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ παρὰ τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιοχείας. Ὁ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πατριαρχείου ἐνοποθετήθη ὡς Ἐπίσκοπος Βερολίνου καὶ Γερμανίας ὁ Σεβασμιώτατος Σμολένσκ καὶ Δογοβόμπους κ. Μιχαήλ. Διὰ τοῦ διορισμοῦ τούτου δημιουργεῖται ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας Ἐπισκοπικὴ Ἐπαρχία Γερμανίας, ἀνεξάρτητος τῆς Ἐξαρχίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

— Τὴν 25ην Μαρτίου ἀφίχθη εἰς Μόσχαν δι' ἐπίσκεψιν τριῶν ἐβραμάδων ὁ Πρόεδρος τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῆς Βεσιφαλίας Δρ. Βίλμ, ὁ Καθηγητὴς τῆς Εὐαγγελικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Βόννης Δρ. Ἰβάντ καὶ τρεῖς ἄλλοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Γερμανίᾳ Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Περὶ τὸ τέλος Μαΐου ἐ. ἐ. συνέρχεται εἰς Βελιγράδιον ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δυνάμει τοῦ ἰσχύοντος καταστατικοῦ συγκαλεῖται κατ' ἔτος, μετὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα. Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας θὰ ἀσχοληθῆ μετὰ διάφορα ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

— Τὴν 11ην Μαΐου ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μόσχαν, ὅπου θὰ παραστῆ εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Ρωσικοῦ Πατριαρχείου, τριμελής ἀντιπροσωπεία τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μέλη τῆς ἀντιπροσωπείας εἶναι ὁ γηραιὸς ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Ἰωάννης, ὁ ἑλληνομαθὴς ἐπίσκοπος Μπανιαλόυκας κ. Βισίλειος καὶ ὁ ἐπίσκοπος Ζίτσης κ. Γερμανός.

— Τὸ πρὸ τινος κυκλοφορήσαν β' τεῦχος τοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου «Bogoslovlje» περιέχει περιγραφὴν τῆς τελετῆς τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ. Ἀλεξίου εἰς ἐπίτιμον διδάκτορα τῆς Σχολῆς, διάφορα ἄρθρα θεολογικοῦ περιεχομένου καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον. Πρὸ τοῦ βιβλιογραφικοῦ δελτίου δημοσιεύεται σημεῖωμα εἰς μνήμην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κυροῦ Δωροθέου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Βελιγραδίου ἐκφράζει τὴν βαθεῖαν θλίψιν αὐτῆς διὰ τὸν ἀπροσδόκητον καὶ πρόωρον θάνατον τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπίτιμου διδάκτορος τῆς καὶ τὴν βαρεῖαν ἀπώλειαν, τὴν ὁποῖαν ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία Ἑλλάδος καὶ ἡ Θεολογικὴ Ἐπιστήμη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Βουλγαρίας ἔχει σήμερον 3.500 ναοὺς καὶ παρεκκλήσια καὶ 2.500 ἱερεῖς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν εἶναι πολὺ μικρὸς. Εἰς τὸ

Τσέρεπις λειτουργεῖ μία Ἱερατικὴ Σχολὴ μετὰ 200 σπουδαστάς, εἰς δὲ τὴν Σόφιαν ἡ Θεολογικὴ Ἀκαδημία «Ἅγιος Κλήμης Ἀχρίδος», εἰς ἣν φοιτοῦν 140 φοιτηταί.

Ἡ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία ἐκδίδει δύο περιοδικά, τὸ «Τσερκόβεν Βέστνικ» καὶ τὸ «Ντούχοβνα Κουλτούρα».

Οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Βουλγαρίας ἀνέρχονται εἰς ἐξ ἑκατομμύρια, οἱ Μωσαίεθνοὶ εἰς 500.000, οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ εἰς μερικὰς δεκάδας χιλιάδων, οἱ Διαμαρτυρόμενοι εἰς 15.000 κ.ο.κ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Τῆ 17ῃ Ἀπριλίου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως Βρυξελλῶν. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Καθολικὴ Ἱεραρχία τοῦ Βελγίου ἐξαπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν κλήρον καὶ τὸν λαόν, εἰς ἣν ὑπογραμμίζεται ἡ ἰδιόζουσα σημασία τῆς υπάρξεως τοῦ περιπέτερου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Civitas Dei». Ἐντὸς τοῦ περιπέτερου τούτου, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐκθέσεως, ἥτις θὰ παραμείνῃ ἀνοικτὴ μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, θὰ διεξαχθοῦν ἐορταὶ θρησκευτικοῦ, ἐπιστημονικοῦ καὶ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος.

— Εἰς τὸ περίπετρον τοῦ Βατικανοῦ ἐν τῇ Ἐκθέσει Βρυξελλῶν ἐκτίθεται χειρόγραφον τοῦ ὀγδόου αἵδνος, περιέχον μετὰφρασιν ὧν Εὐαγγελίων ἐκ τῆς λατινικῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν σαξωνικὴν διάλεκτον. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο παρεχωρήθη πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἐδρὰν ὑπὸ τῆς ἐπισκοπῆς Ἔσσαν τῆς Γερμανίας.

— Ἐσχάτως ἐχορηγήθη ἄδεια ὑπὸ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Κυβερνήσεως εἰς Καθολικοὺς Ἀρχιερεῖς νὰ ταξιδεύσουν ἐκ τῆς χώρας αὐτῆς, ἵνα ἐπισκεφθοῦν τὴν Ρώμην. Μεταξὺ τῶν Ἀρχιερέων τούτων, οἵτινες ἔτυχον τῆς εἰδικῆς ταύτης ἀδείας ταξιδίου εἰς Ρώμην μετ' ἐπιστροφῆς εἶναι καὶ ὁ ἀρχιερεὺς Σέπερ, ὅστις εἶναι βηθός Ἐπίσκοπος τοῦ ὑπὸ περιορισμὸν Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ζάγκρεμπ Καρδιναλίου Στέπινιτς.

— Τὸ Βατικανὸν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κυκλοφορεῖ σειρὰν γραμματοσήμων τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῶν Βρυξελλῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ὁ διαπρεπὴς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Marburg κ. Ernst Benz εἰς τὸ ἔργον του «Πνεῦμα καὶ Ζωὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας» (Geist und Leben der Ostkirche), τὸ ὁποῖον ἐμνημονεύσαμεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», κρίνων ἀπὸ τῆς προτεσταντικῆς σκοπιᾶς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, λέγει μετὰξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς περὶ αὐτῆς: «Ἡ Ἐκκλησία αὕτη διεφύλαξε τὴν πρωταρχικὴν συνειδήσιν τῆς Οἰκουμενικότητος καὶ τοῦ καθολικοῦ πνεύματος. Ἡ αὐτοσυνείδησις αὐτῆς ὡς τῆς μίαν ἁγίας Οἰκουμενικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας δὲν θεμελιόεται ἐπὶ νομικῆς τινος ἰδέας, ἀλλ' ἐπὶ τῆς συνειδήσεως, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐν τῇ ποικιλίᾳ ἐνότης τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξασφαλίζεται διὰ τῆς ἐνότητος τοῦ κανόνος τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, διὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἐπισκοπικῆς διοικήσεως, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, διὰ τῆς ἐνότητος τῆς Λειτουργίας, ἥτις εἰς πάσας τὰς γλώσσας εἶναι ἡ αὐτὴ, διὰ τῆς ἐνότητος τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς παραδόσεως... Ἡ ἐν τῇ Ὀρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ δύναμις εἶναι ἀξιοθαύμαστος, διότι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐγνώρισεν τὰς μεγίστας ἱστορικὰς καταστροφὰς ἐν τῇ μορφῇ διωγμῶν παντὸς εἶδους, ἰδίως ἐκ μέρους τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μετὰ τῆς μεγίστης πιστότητος διέτηρεσεν μέχρι σήμερον τὴν παραδοθεῖσαν λειτουργικὴν καὶ δογματικὴν κληρονομίαν ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας».

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

'Ιερά Σύνοδος

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Τò κατὰ Νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον πρὸς τὸν

Διάκονον Φιλάρετον Πολέμην
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἵνα βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ δωδεκάτῃ (12) Ἰουνίου 1958, ἡμέρᾳ Πέμπτῃ καὶ ὥρᾳ 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ τῇ δι' ἣν διεξήχθη ἔνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς
'Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαϊγνατίου

Τò κατὰ Νόμον 6383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον πρὸς τὸν

'Ιερομόναχον Νικόδημον Ἀποστολάκην
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἵνα βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ δωδεκάτῃ (12) Ἰουνίου 1958, ἡμέρᾳ Πέμπτῃ καὶ ὥρᾳ 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ τῇ δι' ἣν διεξήχθη ἔνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς
'Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαϊγνατίου

Τò κατὰ Νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον πρὸς τὸν

'Ιερομόναχον Γεώργιον ἢ Θεοφύλακτον Ἐξαρχον
(ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, ἵνα βάσει τοῦ ἀρθροῦ 55 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ δωδεκάτῃ (12) Ἰουνίου 1958, ἡμέρᾳ Πέμπτῃ καὶ ὥρᾳ 9η π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ τῇ δι' ἣν διεξήχθη ἔνορκος ἀνάκρισις ἐναντίον σου κατηγορία.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου
† Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος

Ὁ Γραμματεὺς
'Αρχιμ. Χρυσόστομος Παπαϊγνατίου

'Αρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 ἐδ. 2 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς Ἀγ. Φιλίππου Βλασσαροῦς, Ἀγ. Αἰμιλιανοῦ Λόφου Σκουζέ, Κοιμήσεως Θεοτόκου Κολοκυνθοῦς, Ἀγ. Παρασκευῆς Ν. Σμύρνης, Ἀγ. Μαρίνης Ἀνθούπολεως Περιστερίου, Ἀγ. Ἀνδρέου Πετραλώνων, Ἀγ. Αἰκατερίνης Πετραλώνων καὶ Ζωοδόχου Πηγῆς Δάφνης, ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. Διὰ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν ἐκ τῶν ὡς ἄνω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων, τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου, α) Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Φιλίππου Βλασσαροῦς, β) Ἀγίου Αἰμιλιανοῦ Λόφου Σκουζέ, γ) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κολοκυνθοῦς, δ) Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας Σμύρνης καὶ ε) Ἀγίας Μαρίνης Ἀνθούπολεως Περιστερίου, πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προσόντων ἀπαιτεῖται πρωτίστως τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας (προσόντα α' κατηγορίας), διὰ τὰς ἐφημεριακὰς δὲ θέσεις, α) Ἀγίου Ἀνδρέου Πετραλώνων, β) Ἀγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων καὶ γ) Ζωοδόχου Πηγῆς Δάφνης, προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρης κατηγορίας (προσόντα β' κατηγορίας).

'Εν Ἀθήναις, τῇ 12ῃ Μαΐου 1958

Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

'Ιερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 828 προκηρύξεως αὐτῆς, συνωδᾷ τῷ ἀρθρῷ 26 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλομένους ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ἔ. ἔ. ὑποβάλλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χρευσόσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Τσεραμιοῦ Σπάρτης.

'Εν Σπάρτῃ τῇ 3 Μαΐου 1958

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Διονύσιος.

'Ιερά Μητρόπολις Κίτρους

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: α) Ἀγίου Δημητρίου ἐν Νεοκαισαρείᾳ, β) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Μηλιαδίῳ, γ) Ἀγίου Νικολάου ἐν Λειβαδίῳ (Βουλτισίτῃ), δ) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν 10ῳ Χιλιομέτρῳ, ε) Ἀγίου Γεωργίου ἐν Μεγάλῃ Γεφύρᾳ, στ) Ἀγίας Ἀννης ἐν Λαγορράχῃ ζ) Ἀγίου Γεωργίου ἐν Λοκόβῃ καὶ η) Ἀγίου Νικολάου ἐν Καρναίῃ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

'Εν Κατερίνῃ τῇ 8ῃ Μαΐου 1958

† Ὁ Κίτρους Βαρνάβας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 τοῦ Α. Ν. 2200/40 περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσιν τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐνορίας Κάμπου τ.δ. Ἀβίας, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἀίτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου.

Ἐν Γυθείῳ τῆ 28ῃ Ἀπριλίου 1958

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Φιλήμων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων, 1) τοῦ ἐν Θέρμῳ-Τριχωνίδος Ἱερῶν Ναῶν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ 2) τοῦ ἐν Μπούκα-Βάλτου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α.Ν. 2200]940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586]1941 Ν. Διατάγματος περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 2200]940 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα, ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 5ῃ Μαΐου 1958

† Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Ἱερόθεος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λεωνίδου Ι. Φιλιππίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἱστορία τῆς ἐποχῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐξ ἀπόψεως παγκοσμίου καὶ πανθησκαιακῆς. Ἀθῆναι 1958. Σελ. α-κ + 1060. Τιμὴ δραχ. 500. Διὰ κληρικούς καὶ φοιτητὰς δραχ. 400. Ἐξωτερικὸν δολλ. 18,5.

— Σοφοκλέους Δ. Δώλη, Ἰστορία τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἐσχατολογία καὶ Ἱστορία. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (Τόμ. Β'). Θεσσαλονίκη 1958. Σελ. 38.

— Ἀνάλεκτα, Ἐτησίαι ἐκδοσις τοῦ Ἰνστιτούτου Ἀνατολικῶν Σπουδῶν τῆς Πατριαρχικῆς Βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας, ἀρ. 7, Ἐπιμειλία Θεοδ. Δ. Μοσχονᾶ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1958, σελ. 126.

— Ἐπισκόπου Τροπαίων Πολυεύκτου, Νεότης καὶ Ὁρθοδοξία — Youth and Orthodoxy (in Greek and English), Πιτταμπουργκ 1958, σελ. 72.

— Κωστὴ Μπασσιᾶ, Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων ἢ Ὁρθοδοξία καὶ Δυτικὸπληκτοι. Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ». Ἀθῆναι 1958. Σελ. 12.

— Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπιτικῶν συναρισθεῖσα παρὰ τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν. Τόμος Δεύτερος. Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ». Ἐν Ἀθήναις ἁθηνῆ. Σελ. 320.

— Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου, Τετραμηνιαία Νομοκανονικὴ Ἐπιθεώρησις, ἔτος ΙΓ', τεύχος 1ον. Ἀθῆναι 1958.

— Φιλίππου Κατσίπη, Τὸ Χρονικὸ τῆς Περίστας καὶ ἄλλα περιστατικά καὶ συμβάντα τῆς πολυπαθοῦς νήσου Σαντορίνης. Ἀθῆναι 1958. Σελ. 74

Σάββα Χρ. Ἀγορίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ὁ 103ος Ψαλμὸς καὶ ὁ ὕμνος τοῦ Ικνατον πρὸς τὸν ἥλιον. (Παλαιὰ βιβλικὴ καὶ ἐξωβιβλικὴ ποίησις), Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος Παλαμᾶς». Θεσσαλονίκη 1958. Σελ. 23.

Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Σύγχρονος Ἄνθρωπος καὶ ἡ δύναμις τῆς Προσευχῆς. Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Γρηγόριος Παλα-

μᾶ» τ. 464 - 465, 466 - 467, 1957). Θεσσαλονίκη. Σελ. 22.

Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ Ἐθαγγέλιον καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰόρκης Arthur Michael Ramsey. (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Γρηγόριος Παλαμᾶς» τεύχος Νοεμβρίου - Δεκεμβρίου 1956). Θεσσαλονίκη. Σελ. 13.

Ἀρχιμ. Χρυσ. Δεληγιαννοπούλου, Ἱεροκέρυκος Ἀργολίδος, Οἱ βίοι τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἁγίων. Ἐκδοσις Χριστ. Ἐστίας Νεανίδων. Ἀργος 1958. Σελ. 32.

Κωνσταντῖνου Καβαρνίου, Ἡ Ὁρθοδοξία στὴν Ἀμερική. Ἀθήνα 1958. Σελ. 30.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ Α' τεύχος τοῦ ΚΘ' (1958) τόμου τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία». Περιεχόμενα: Κ. Ι. Δυοβουνιώτου (†), Τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Σ. Α. Σιδερίδου κατάλοιπα αὐτοῦ. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου, Προσηλυτισμός, Οἰκουμενικὴ Κίνησις καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησίαι. — Βασ. Θ. Σταυρίδου, Αἱ Ὄριγενιστικαὶ ἔριδες. — Archim. Panteleimon E. Rodopoulos, The Sacramentary of Serapion from a thesis for the degree of B. Litt. Within the University of Oxford. — Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Φιλιππαίου, Ἐγγράφα Ἐπισκοπῆς Αἰγίνης. — Κ. Δ. Μουρατίδου, Ἡ οὐσία τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν διδασκαλίαν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. — Τάσου Ἀθ. Γριτσοπούλου, Κύριλλος Γ' Σπανός, ὁ ἐπιβάτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. — Νικ. Θ. Μπουγάτσου, πτ. Θ., Ἡ ἰδεολογικὴ ἐπίδρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Διον. Σολωμοῦ. — Basileios L. Dentakis, Ioannes Kyprissiotis stoicheiodes ekthesis ton theologikon theseon. — Ἀναστ. Π. Χριστοφιλοπούλου, Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον κατὰ τὸ ἔτος 1956. — Κριτικὸν καὶ Βιβλιογραφικὸν Δελτίον, ὑπὸ τῶν καθηγητῶν κ.κ. Π. Μπρατσιώτου καὶ Γ. Μέγα καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ι. Πάλλα. — Ἐπιστημονικαὶ εἰδήσεις, ὑπὸ τοῦ κ. Β. Δεντάκη.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαεπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΟΥΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν **ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ**

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ΙΑΚΩΒΟΣ**

† Ὁ Βεργίας **ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ**

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Κ. Σπεράντσα, Πιστεύομεν καὶ εὐχόμεθα.

Ἐόρτια Γράμματα.

Ἰωάννου Καρμίου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου. Ἐκ τῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀπόφαισις τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ.

Σεβ. Μητροπολίτου Ἀξώμης Νικολάου, Ἐκκλησία Αἰθιοπίας καὶ οἱ Κανόνες τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Νεκρολογία, Ὁ Νουβίας Ἄνθιμος (†).

Παρατηρήσεις ἐν Στήλῃ.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερέων.

Βιβλιογραφία.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ**

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰαοῦ 1.